

DE

NAR

GRATIS
DANKZIJ DONATIES
REK. 068 2050689-39
STEUN DE NAR!
ZIE PG. 12

maandelijks

op 5000 ex.

ANARCHISTISCH AXIEBLAD

(alweer) NIET TE WISSEN!

De kreten, de scherpe pennentrekken, de echo's van een zwaar maar noodzakelijk verzet zijn (alweer) niet te wissen! **DE INTERIMISERING VAN DE MAATSCHAPPIJ** (pg 6-7) wordt pagina's lang blootgelegd. Niemand blijft gespaard, De Nar noemt ook nu weer ruiter en paard. Vastgelegd opdat men zou weten dat er ook in 2004 een waarachtig verzet tegen de verpesting bestond, een bruine pest die in alle stilte -sloefke voor sloefke- terrein wint en zich steeds meer in een nationaal-socialistische vorm lijkt te gieten. Bovenal echter, vastgelegd om via duizenden gratis exemplaren links en rechts een zuster- en broederlijk strijdvuurtje te ontsteken.

De Nar laat niemand ongemoeid en bericht over het gesjoemel, de vriendjespolitiek, de megalomane projecten en **HET VERZET VAN DE PANDEN** (pg 2 en 4). Maar vrienden en vriendinnen de teller staat op nul! We hebben gegokt, we hebben gratis propaganda gebracht. En zie de kas is leeg, maar we zijn nog niet verloren. Sommigen verklaarden ons trouwens liever al pre-nataal dood, kwestie van het status quo en de goede vrede te bewaren. Zoals de vrienden van De As (what's in a name?) en menig toog-revolutionair. Soit, de verdedigers van het status-quo krijgen al genoeg aandacht in deze Nar.

Op pagina 3 worden zowaar hun elite-eenheden doorgelicht. Voorlopig schreeuwen we het nog uit: **GEEN FLIKKEN IN ONZE WIJKEN!** en doen we nog een aantal stinkende potjes open, geven we nog wat aanzetten tot directe axie en blijven we op de barricades. Zeg niet dat u het niet geweten hebt; als ge uw gazetteke niet kunt missen, als ge den bourgeois geen vrijgeleide gunt, den interim geen bloei, den trot en den fasco-stalinist ons bestaan en ons aandeel in het verzet niet wilt laten wissen, als ge den collaborateur in eigen rangen en z'n geuniformeerde collega's liever ziet wijken voor immer bloeiende panden en verzetshaarden... stort ge vandaag nog uw revolutionaire tax! Alvorens hier niet op in te gaan raden we u toch aan dit nummer nog eens grondig door te nemen... U gewaarschuwd, De Nar gewapend. Dokken dus!

NUMMER 189 – oktober 2004

p. 1 T. a. v. Dhr. P. Dewael

p. 2 Kraaknieuws

- Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje
- De Zwarte Hand kraakt in Aalst

p. 3-4 De Functie van de flik

p. 5 Samen-leven volgens Ivan Illich

p. 6-7 De globalisering van de handel in loonarbeid

p. 8 Bram Vermeulen in memoriam

p. 9 Vegan Deli-corner +
1000 Bommen & Granaten

p. 10-11 Anarchist Black Cross:
Steun de muiters van Clairvaux!

p. 12 aNargenda & Info

Sémira, 6 jaar: niet vergeten, niet vergeven Ter attentie van Dhr. P. Dewael

Geachte,

In alle nederigheid sta ik het mezelf toe u te herinneren aan de kwalijke en geheel onverdiende dood van een van m'n medemenssen. Ik wil u herinneren aan de menselijke waardigheid die ze tot in de dood weigerde te verloochenen. Ik wil u vertellen hoe schandelijk haar drang naar vrijheid gesmoord werd, terwijl de staatsbeulen smalend toekeken; hoe de aalmoezenier van dienst haar de absolutie verleende en post mortem uitschold voor stoefhoer; hoe na haar dood haar moordenaars schaamteloos vergoelijkt werden; hoe haar medestrijdsters in repressie ondergedompeld werden... Al die herinneringen zijn levend, net als de woede: ze raast nog steeds door heel m'n lijf.

Natuurlijk, dat waren andere tijden. U trof geen schuld. De politieke verantwoordelijkheid voor die moord rustte op andermans schouders. Bovendien staat uw arrogantie elk gevoel van schaamte in de weg, laat staan van plaatsvervangende schaamte. U nam de fakkel over met brandchone handen en zette vervolgens de systematische intimidaties, vervolgingen en uitwijzingen voort in de beste traditie van uw voorganger. Onder uw enthousiaste hoede werd het 'debat' over collectieve deportaties in C-130's aangezwengeld. Minder kostelijk, minder storend voor de business-seats en minder zichtbaar... Kapitalist tot in de kist (van een ander).

Vanzelfsprekend kwamen daar commissies bij kijken en professionele staatsmoralisten. Geen spektakel zonder scenario; geen vervolgingen zonder voorafgaande discussie. We zijn toch allemaal oprechte democraten? Als er iets 'grenzeloos' is, is het toch wel onze tolerantie; onze eeuwige bereidheid tot gesprek. Daarvoor gaat ook u over

lijken, of niet soms? Vanaf nu dus ook een zwerm sociale werkers achter de 'vracht' aan. De beulen van vandaag spreken met twee woorden: "Zit u wel lekker mevrouw? Hoofdkussentje nodig? Pilletje tegen die opmerkelijke vlieg angst van u?"

Ach, Patrick, (mag ik Patrick zeggen? Ik verleen mezelf het privilege...) ik ben wellicht maar een eenling; een kind dat nog niet geleerd heeft het onaanvaardbare te aanvaarden. Misschien heeft u gelijk. Misschien weiger ik wel uw brak water bij de zoete levenswijn te doen. Misschien is mijn schreeuw om menswaardigheid maar een uiting van kinderlijke gulzigheid. Het zij zo.

Weet dan toch dat ik gewapend ben met koele vastberadenheid; dat ik niet zal rusten vooraleer de gevangennissen branden en de mensen, alle mensen, papierloos zijn. Weet dan dat er mensen zijn, die u naar het leven staan.

U in kussen verstikkend,

De nagel aan uw doodskist

Zaterdag 25 september – Brussel: Enkele honderden (!) mensen herdenken de moord op Semira Adamu.
Donderdag 23 september: startavond van de actie 'Beaufort 8'. Zestien illegaal gemaakte mensen worden opgepakt. Gedurende een week zal de kloppacht op mensen zonder papieren gevoelig opgedreven worden.

Hoe lang nog duurt het legalisme ten aanzien van een staat die mensen illegaal maakt?

Het LAATSTE GELD van De Nar werd uitgegeven voor de publicatie van dit oktobernummer. Het De Nar-collectief wil graag ook in november, december, januari en 2005 rond verdergaan met het propageren van anarchistische idealen. Dit zal echter niet lukken zonder de financiële steun van iedereen of alle organisaties die een onafhankelijk blad als De Nar belangrijk vinden. Alle bijdragen, volkskeukens of benefieten ten voordele van De Nar zijn noodzakelijk en meer dan welkom om te kunnen doorgaan met de gratis verspreiding van De Nar. Je kan ons een bijdrage sturen in een goed gesloten omslag of een bijdrage storten via het rekeningnummer 068-2050689-39.

Gortig potje topindustriëlen, politici en paters spannen samen tegen gekraakt klooster

Binnenkort doodvonnis voor de Kievitbuurt?

Het dossier rond het gekraakte Dominicanerklooster in de Kievitbuurt is in een stroomversnelling terechtgekomen. De Ploeg, een intens samenwerkingsverband tussen vijf buurtgroepen, de Anarchistische Bond en een aantal sympathisanten rond de invulling van het gekraakte klooster, ontwaart meer en meer tekenen aan de wand dat de verkoop van het klooster aan de projectontwikkelaar Kairos zo goed als rond is. De vermoedelijke koopsom bedraagt 1.5 à 2 miljoen euro, wat werkelijk een peulschil is voor een gigantische bouwopervlakte in het centrum van de stad.(1)

De top van de Dominicanen en vooral hun landelijk Provinciaal te Leuven ontpoppen zich in dit dossier tot meesters in (bewuste?) farizeese huichelachtigheid. Ongeveer elke dialoog nemen zij te baat om een rookgordijn van schijnbare onwetendheid, welwillendheid en goede bedoelingen te leggen waarmee zij hun verpletterende verantwoordelijkheid tegenover de buurt proberen te ontduiken. Ondertussen kunnen wij ons niet van de indruk ontdoen dat zij dubbel spel spelen: langs de ene kant beweren zij dat het klooster nog niet verkocht is, langs de andere kant worden alternatieve kopers (die een sociale invulling aan het gebouw

willen geven) wandelen gestuurd met de boodschap ‘dat ze te laat zijn.’ Om inspraak en vooral uitspraak van de buurt te vermijden, haalde projectontwikkelaar Kairos enkele weken geleden een verdacht manoeuvre uit de juridische trukendoos: de bouwaanvraag voor het klooster werd ingediend door Kairos in naam van het Vlaamse Gewest. De kantoren worden door Kairos gebouwd, die dan door eigenaar Kairos zullen verhuurd worden aan het Vlaamse Gewest. Op een uiterst efficiënte manier werd zo het Antwerpse schepencollege en het hele lagere echelon van de machtstempel buitenspel gezet: het Vlaamse Gewest kan nu haar eigen bouwaanvraag goedkeuren, terwijl er door het schepencollege enkel nog een niet-bindend advies kan gegeven worden. Voor ons is het nu echt wel duidelijk:

de politiek bureaucratie van ambtenaren, wetten en procedures is niet meer dan wat speelgoed in handen van de grote rijke mannen der aarde. De bureaucratie is dan ook geen wapen in onze strijd, maar een vijand. Terwijl Kairos-topman Eric Verbeeck en Vlaams minister van Ruimtelijke Ordening Dirk Van Mechelen (VLD) elkaar als goede vrienden en burens ontmoeten op de luxe-jumping in Kapellen, krijgen de bewoners van de Kievitbuurt de nefaste gevolgen van hun belangenvermenging te slikken. Kairos staat ongeveer synoniem voor ‘clubje van rijke smeerlappen’:

- 1. Eric Verbeeck:** multimiljonair, berucht om vastgoedschandalen in Antwerpen tijdens de jaren tachtig en om zijn nauwe banden met de politieke top van de VLD en de SP.a.
- 2. Nicolas Saverys:** multimiljonair, gevreesd en verrijkt als opkoper van de Boelwerf in Temse, waarvoor hij een, uiteraard alleen voor hem, erg winstgevende sterfhuiskonstructie opzette.
- 3. Christian Van Thillo:** multimiljonair, bestuurder van de VTM en de Persgroep, heel nauw verbonden met de VLD-top.
- 4. Een onbekende vertegenwoordiger van niemand minder dan baron Lippens,** multimiljonair en notoir opperkapitalist van België. Een man met heel wat machtige touwtjes in handen.

5. Herman Boumans, topmanager van het Antwerps Vastgoedbedrijf VESPA die als consultant van Kairos er mee voor aan het zorgen is dat noch het stad, noch de woningfondsen, noch de OCMW’s,... hun voorkeepsrecht uitoefenen. Hij vult gretig zijn corrupte zakken op kap van de Kievitbuurt. We kennen onze vijand dus. Welke paden zij nu exact aan het bewandelen zijn om de buurt te verkopen, te commercialiseren en in te betonneren, weten we niet. Dat hebben we te danken aan de huichelachtige rookgordijnen van de Dominicanen, het miserabele dossier van de stad Antwerpen over de Kievitbuurt en de juridische en financiële constructies ‘op maat’ van Kairos. Maar laat voor deze groten der aarde één ding duidelijk zijn: samen met de buurtbewoners zullen wij de komende maand de strijd opvoeren. Wij zullen onze huid duur verkopen!

-- Een krakerster

(1) Om de strijd die de Kievitbuurt en de Anarchistische Bond rond het klooster voert en de wasem van bevolkingspolitiek die rond het dossier hangt beter te kunnen begrijpen, grijp je best even terug naar de vorige twee Narasleveringen (juli-augustus & september) voor de communiqués van de buurtgroepen en de open brieven van de Anarchistische Bond. Digitale informatie en vers nieuws van het front vind je op <http://antwerpen.indymedia.org>

De Zwarte Hand kraakt!

Nieuw kraakpand in Aalst

Een groep autonome jongeren kraakt reeds sinds 17 september het doelbewust verkrotte pand in de Frédéric Van der Nootstraat te Aalst, eigendom van De Kegel NV (Brandstoffen). De oorspronkelijke axiekraak was gericht tegen het Vlaamse Regeerakkoord en het beruchte anti-kraakwetsvoorstel, en de hieraan gerelateerde problemen in Aalst zelf: de hoge huurprijzen en leegstand, de voordurende stadsexpansiedrang hoewel er nergens méér chaos heerst op het vlak van ruimtelijke ordening, het totale gebrek aan creatieve ruimte voor jongeren in het stadscentrum...

Vrijdag, nadat het werkvolk van De Kegel z’n tijd elders ging verdoen, glipten de meisjes en jongens van De Zwarte Hand binnen in het leegstaande gebouw, de kraak liep gesmeerd en vrij snel was alles gebarricadeerd: de lokale flikken en de eigenaar mochten er niet in. Het persbericht werd verstuurd & de buurt verwittigd. Door de curiositeit van na-al-die-jaren-nog-eens-een-axiekraak kwam de regionale burgerpers langs en artikels zijn te vinden in de Denderedities van De Zondag (19/9), Het Nieuwsblad (20/9) en HLN (21/9) (oppervlakkig, zoals steeds, maar niet negatief). Omdat we daardoor even de talk-of-town waren, bleven de gebruikelijke hardhandige politieoptredens (even?) uit. Enkele dagen later probeerde André De Kegel -de huidige bestuurder- ons met een briefje in de bus te overtuigen om toch maar te vertrekken “voor onze eigen veiligheid”, want hij “hij had alle begrip voor onze actie en was ook tegen verkrotting en leegstand” (nogal vreemd als je effectief ramen en deuren uit een pand haalt om de verkrotting te versnellen). Voorts beweerde hij ook dat het pand reeds toegezegd was aan een vzw... Erg vreemde reactie, dus trokken we er op uit om meer te weten te komen over de geschiedenis van het pand.

De NV De Kegel

De redenen voor de verkrotting werden duidelijk na enkele gesprekken met buurtbewoners, wat discrete bezoeken aan de stadsadministratie en een complete uitkaffering (en ware verachting) door een wel bijzonder grappige schepen annex frustro. Gedurende een nog verhelderend (en hilarisch) gesprek met de André De Kegel zelf probeerde hij ons te overtuigen dat het planologisch attest en de vergunningen zo goed als binnen waren en “in de schuif zaten bij de schepen van Ruimtelijke Ordening (+ gevloek)”. Bijzonder charismatische figuur, De Kegel, maar ondanks z’n arrogantie tijdens de beginweek hebben we nog niets concreet van de stad gehoord. Om DK zelf te quoten: “Ik ben gisteren bij ons Annie van m’n oren gaan maken en ze zal de sloopvergunning tegen vrijdag afleveren! Dan zal ik ze zelf nog komen binnensteken en als jullie het pand verlaten moogde zelf nog blijven kijken hoe ik persoonlijk mijn bulldoser er tegen zet”. De Kegel wil het al jaren zo graag trashen, maar mag (voorlopig?) niet. Hij diende in 2001 een aanvraag tot sloop in, met de bedoeling er nieuwe kantoorgebouwen én tankstation op neer te poten (de huidige bevinden zich tegenover het gekraakte gebouw). Ondanks de goeie contacten met de lokale VLD-kliek (meneer De Kegel was oa ook bestuurder bij het failliet gegane Eendracht Aalst) werd de aanvraag verworpen omdat het perceel staat ingekleurd als woonzone, en niet als industrieterrein. Omdat het een halfopen bebouwing betreft kan het ook niet zomaar met de grond gelijk gemaakt worden. Het gelobby op gemeentelijk niveau baatte niet, want voor wijzigingen van het gewestplan moet je nu eenmaal op het Vlaamse niveau zijn. Een bezoek aan het stadhuis leerde ons ook dat De Kegel slechts eenmalig leegstandstax betaalde (2001) omdat hij daarvoor het pand enkele jaren ter beschikking stelde voor de vzw Godwill (gra-

tis kleding voor kansarmen) en na 2001 het pand bij de gemeente opgaf “als in gebruik als opslagruimte” (kwatsch). De Kegel was er op de regionale tv dan ook als de kippen bij om vooral de klemtoon te leggen op de veiligheid voor ons, en de essentie van de zaak te verdoezelen. Onder hem barste het kolenfamiliebedrijfje (mét schip, waar hij erg trots op is) uit zijn voegen en werd de kernactiviteit benzine- en stookolieverdeling voor het Esso concern. Het huidige pand en de aanpalende ruimte was echter eigendom van een concurrerende ‘kolenmarchang’ (Corthals) wiens gebouwen DK ondertussen heeft platgesmeten. De dochter van de concurrent en een 2e familie betrokken tot voor 20 jaar het gebouw maar moesten ophoepelen toen Electrabel de terreinen kocht. Toen zij echter door hadden dat er met de strook woonzone niets industrieels mee aan te vangen was verkochten zij het door aan De Kegel, die er nu al die jaren al voor lobbyet.

De Gemeente

Na een bezoek aan de gemeenteraad (waar de kraak het eerste agendapunt was in het vragen-uurtje maar waar we natuurlijk absoluut niks wijzer werden) werd duidelijk dat De Maght zich persoonlijk geëngageerd heeft om het dossier wat op te smukken en zo snel mogelijk een eenzijdig verzoekschrift af te leveren (dringende reden zal waarschijnlijk brandveiligheid worden) en er ons zodoende uit te zetten. Dit is wel bijzonder hypocriet, niet alleen omdat het pand structureel nog tiptop in orde is; er bij ons zeker aandacht is voor de veiligheid in en rond het pand; de vzw 3 jaar geleden het pand zonder water of andere nutsvoorzieningen WEL kon gebruiken en de Stad Aalst er duidelijk GEEN problemen mee heeft dat er op 100 meter van een woonwijk miljoenen liters benzine en stookolie bovengronds worden opgeslagen *terwijl* één van de aanpalende woonhuizen verkrot, maar is dan wel bereid in actie te schie-

ten tegen de nieuwe bewoners die er een sociale bestemming aan willen geven. Het stadsbestuur -of liever: de loopjongens van Burgemeester Annie De Maghts eigen dictatuur- blinkt wel uit in favoritisme, zelfverrijking, vriendjespolitiek en repressie. De NV De Kegel bestaat misschien al 115 jaar, maar in al die tijd is de mentaliteit van de politieke klasse weinig veranderd. Zeker nu de ambstermijn van De Maght er bijna opzit, lijkt onze lokale iron lady zinnens haar reputatie nog eens alle eer aan te doen.

Er is begonnen met de opkuis binnen, maar de onzekerheid omtrent de strategie van het stadsbestuur zorgt er voor dat allerhande geplande sociale activiteiten (infotheek, volkskeuken,...) wat vertraging hebben opgelopen. Maar in een stad waar het bruine gevaar bij de vorige verkiezingen de grootste partij is geworden en iedereen het stadsbestuur liever kwijt dan rijk is, is ijveren voor zelfbestuur de reinste logica. Kraken gaat door, zeker in Aalst: tot wanneer we de ruimte veroveren waar we ons tenminste kunnen ontplooiën. Geïnteresseerden moeten maar eens langskomen voor een babbel, alle hulp is ook welkom!

-- de meisjes en jongens van krakerscollectief De Zwarte Hand - www.zwarthand.be

Geen flikken in onze wijken!

De functie van de flik

Een ferme waarschuwing op een sticker van De Nar. Dat de politie onze vriend niet is, voelen en weten we allang. Maar welke belangen dient de politie? Zijn de gendarmes er alleen om ons te pesten, of zijn ze een essentieel radertje van dit systeem? Welke rol speelt de politie in het hardnekkig voortbestaan van racisme en patriarchaat? Een analyse van die machtsinstrument dringt zich op...

Bijna alle maatregelen van de hedendaagse regeringen en parlementen hebben nood aan een politieapparaat dat instaat voor de controle op de naleving ervan. Elk politiek voorstel, elk decreet en elke wet lijkt te bevestigen dat er in elke samenleving doorheen de hele geschiedenis al een politieapparaat bestond. Jammer genoeg voor de pleitbezorgers van meer blauw op straat is het politieapparaat een kind van de moderne staat (1). Doorheen de vorming van nationale staten die omstreeks 1500 een aanvang nam, werd de noodzak van politionele controle steeds groter (2). In dit artikel zal duidelijk worden waarom de politie een essentiële steunpilaar is van elke staat.

Sinds haar ontstaan heeft de politie drie functies uitgeoefend die nauw met elkaar verstrengeld zijn: dienaar van de rijken, beschermer van de staat en bevestiger van alle uitsluitingsmechanismen zoals patriarchaat en racisme. Daartoe werden verschillende technieken ontwikkeld, die in vrijwel alle moderne instellingen terugkomen: van het klaslokaal over de werkvloer, RVA en OCMW tot aan de gevangenis. Als we dus over politie spreken, zal het niet moeilijk zijn om het woord ‘politie’ te vervangen door bijvoorbeeld ‘studieopzichters’, ‘patroons’, ‘sociale beampten’,...

Te midden van de dagdagelijkse kapitalistische terreur onthult de politie zich als een ‘Army of the Rich’. Bedelaars die van de straten geplukt worden, kruimeldieven die een tijdje de cel in moeten, bewoners die uit hun huurwoningen worden gejaagd,... In Brussel geldt er een repressief beleid tegenover bedelaarsters, onder het mom dat bedelkinderen vaak het slachtoffer zijn van bedelafpersingsnetwerken. Dat is best wel mogelijk en denkbaar, maar ligt de oorzaak dan bij bedelende kinderen of bij de armoede waarin zij moeten leven? Zou het niet kunnen zijn dat de politie eerder optreedt om de consumptievrede te beschermen, dan om het kind te beschermen? Want wat is er meer choquerend dan een uitgemergeld kindje dat je met een Mc-Donaldsbekertje komt smeken om een paar pEurocenten terwijl je net een stukje duur vermoord dier wou gaan eten in de gelijknamige hamburgerkeet? De politie beschermt de rijke(re)n tegen hun arme medemens. De politie verdedigt de bestaande orde: als iemand geen huur meer kan betalen en niet uit de woning zou worden gekegeld, wie zou er dan nog huur betalen? Wie zou er dan de parasietenluxe van de huisjesmelkers betalen? Gelukkig is er

politie om de voordeeltjes van rijken tegenover onderdrukten en uitgesloten te beschermen! Het meest extreme bewijs daarvan vormen de gated communities (rijke, zuivere afgesloten wooneilanden in het midden van een arme, ‘criminele’ stad), die nu ook in West-Europa ingang beginnen te vinden. Ofwel doet de politie zelf de bewaking, ofwel doet een private securityfirma het, die tegenwoordig quasi dezelfde macht hebben als de politie. De stelling van de politiciers dat de politie een publiek controleapparaat is dat van de democratische staat haar bevoegdheden krijgt, wordt wel een heel belachelijke waanvoorstelling als in de supermarkt een geblokte securityhansworst plots eist dat je je zakken leegmaakt. Weiger je, dan ‘houdt hij je bij’ tot de politie er is: de security mag dus, evengoed als de politie, mee genieten van het ‘democratische geweldsmonopolie’. Vlaams minister-president Dewael bevestigde dit nog eens met zijn decreet dat extra-bevoegdheden geeft aan privé-bewakingsfirma’s en dat hun ook toelaat op meer soorten wapens te dragen. Zo zal je je bij zwartrijden binnenkort aan pepperspray kunnen verwachten, aan gummiknuppels wanneer je iets laat vallen in de winkel, aan arrestaties door security als je wat ‘verdacht’ staat te kijken naar een geldtransport...

Het geweldsmonopolie (“Alleen de overheid mag geweld gebruiken”) is een specifiek kenmerk van de moderne staat. Het wordt vertegenwoordigd en uitgeoefend door het politieapparaat en de gewapende legerarm van de staat. Voor het ontstaan van de moderne staat was geweldpleging geen voorrecht van de staat: mensen en verenigingen gebruikten vaak geweld om hun belangen te verdedigen, zowel de heersende klassen als de associaties en verenigingen van de onderste klassen. Toch deden de mensen er alles aan om alle vreedzame middelen aan te wenden, vooraleer over te gaan op het gebruik van zelfverdediging of offensief geweld. In de tijden voor het ontstaan van de moderne staten waren eigendomsdelicten (diefstal, roof, plundering, ‘van de vrachtwagen gevallen’,...) wijdverspreid onder het volk. Brede lagen van de bevolking konden zonder diefstal maar amper overleven...

Met de opkomst van het kapitalisme kon de bourgeoisie echter niet langer andere illegalismen (vergrijpen die amper bestraft worden of kunnen worden omdat ze bijvoorbeeld wijdverspreid zijn onder een bepaalde bevolkingsgroep of noodzakelijk zijn om te overleven) tolereren naast haar eigen illegalismen. De illegalismen van de bourgeoisie gingen en gaan van uitbuiting van de loonarbeidersters, hoge rentes, belastingontduiking, ‘witteboorden-criminaliteit’,...tot stakingsbrekers en maffieuze chantage- en afpersingsmisdrijven.(3) De illegalismen van het volk vormden de absolute tegenpool: van weigering van militaire dienst over diefstal tot banditisme en plundering. Fourier, van utopisch-socialistische strekking verwoorde het in het blad La Phalange in 1838 als volgt: “Openbare prostitutie, directe materiële diefstal, diefstal met braak, moord en roofovervallen zijn voor de laagste klassen, terwijl gehaaide roof, indirecte diefstal, uitbuiting van menselijk vee, superieure oplichten en alle elegante en lucratieve ondeugden en misdaden die de wet angstvallig ontziet, het monopolie zijn van de hoogste klassen.” Bandieten en vagebonden konden rekenen op een ruime sympathie bij het volk, en werden zelfs vaak van het schavot gered door oproer en rellen. Robin Hood en de verhalen van Louis Paul Boon in zijn boek De Zwarte Hand geven weer wat die ‘ruime sympathie voor geboefte’ inhield. Mag het dan nog verbazen dat de bourgeoisie alles in het werk stelde om deze volkse illegalismen uit te schakelen?

Daartoe was een ‘democratische’ staat nodig

met een politieapparaat (en gevangenisstelsel, maar dat is voer voor een ander artikel (4)). De politie creëerde een delinquent milieu, dat beheersbaar en bruikbaar was (5). Beheersbaar, want een kleine groep professionele criminelen zonder een opstandige politieke inhoud is beter dan een krioelende massa die bij de minste aanleiding in illegalismen als weigering en plundering vervalt.

Wijdverspreide en volkse misdaden (het negeren van de wetten om aan bepaalde behoeften te voldoen) zijn immers een onderdeel van een radicale sociale strijd! Het delinquent milieu is ook erg bruikbaar: delinquenten worden in de politiebureaus en gevangencellen gemaakt, en gaan dan onder druk vaak in dienst van de politie als informant, verklikster, provocateur, spionne, geheim agent,...De delinquentie is dus geen onverteerbare restje dat door de politie niet opgerold en vervolgd kan worden, maar in zekere zin een waarborg dat er geen binding ontstaat tussen ‘misdad’ en sociale strijd. Daarenboven brengt de delinquentie de heersende klassen heel wat geld op: denk maar aan de illegale wapenhandel, de drugstrafieken, vervalsingen en witwaspraktijken, privé-milities,...

Maffia, drugstrafikanten en securityhansworsten kunnen daarom ook maar op weinig sympathie rekenen. Doordat de media en de rechtse politiciers ons voortdurend het schrikbeeld van de delinquentie (bijvoorbeeld georganiseerde maffia) voorhoudt als het over kleine criminaliteit gaat, kunnen wij nog maar moeilijk de band erkennen die bijvoorbeeld tussen kruimeldieven en de onderste klassen bestaat. Terwijl algehele kruimeldiefstal en plundering juist een oplossing biedt voor zij die elke dag weer de pEurocentjes bijeen moeten leggen om eten te kunnen kopen!

De creatie van delinquentie is een tussenbrug tussen de functie van de politie als dienaar van de rijken en als beschermer van de staat. Voor de bescherming van het staatsapparaat en haar onderdrukkende wetten rekent de politie heel vaak op delinquenten die de overstap naar informant of verklikster hebben gemaakt om sociale bewegingen te doen ontsponen of te neutraliseren. Ook stakingsbrekers en infiltranten behoren vaak tot het hiërarchisch delinquent milieu waar de politie aan de top van de machtspiramide staat. Om de staat efficiënt te beschermen, is het

belangrijk dat iedereen voortdurend de indruk heeft de hete adem van de politie in haar/zijn nek te voelen. Het moet diep in ieders gevoel en denken gegrift worden dat het best mogelijk is dat je afgeluisterd, bespioneerd, gefotografeerd, verklikt,... wordt, ook al is dat in realiteit niet zo. Natuurlijk berust de bescherming van de staat ook op de efficiëntie van de indoctrinatie van mensen, op media en politieke misleiding. De politie neemt echter het controlerende en repressieve gedeelte voor haar rekening, hand in hand met andere staatsinstellingen zoals de RVA, het OCMW,... De permanente controle van de politie geschiedt op duizend en één manieren: van fysieke aanwezigheid van blauw op straat, camera’s, undercover-flikken,... tot digitale registratie van je koopgedrag, van je verplaatsingen en van je sociale contacten. Het permanente oog van Big Brother vormt de basis voor de neutralisering van opstandige sociale bewegingen. De flikkenhand op je schouder als je net een opruiende sticker aan het plakken bent, de inbeslagname van je posters als je wil mobiliseren voor betogingen, de controle van je communicatie,... Allemaal voorbeelden van permanente controle en eventuele interventie.

De politie is op elke moment de bevestiging van de bestaande morele orde (6). Als de bestaande orde racistisch is (zoals nu het geval is! Denk maar aan de kloppacht op illegaal gemaakte mensen, aan de bestrijding van kruimeldiefstallen met het dogma “Alle Marokkanen zijn dieven!”,...), zal de politie racisme uitdragen en er handig gebruik van maken. Als de bestaande orde patriarchaal is (weerom, zoals nu het geval is! Denk maar aan de pleziertjes die de heersende mannen van vrouwen gedaan krijgen, aan de mannennorm die overheerst bij een oordeel over verkrachting “Ze heeft het zelf gezocht!”...), zal de politie zich naar de patriarchale norm gedragen en er vanalles mee proberen te vergoeilijken. De moraal van de politie is variabel: de politie kan best wel niet-racistisch worden, als dat haar goed zou uitkomen. Iedereen die de wereld wil verbeteren, moet begrijpen dat de staat (net zoals patriarchaat, racisme, kapitalisme,...) een enorm aanpassingsvermogen heeft. Door zich een beetje aan te passen zonder aan haar bestaansbeginsel te raken, probeert de staat sociaal protest te neutraliseren. Anders komen de brute robocops en gevangenisbewakers op de proppen...(7) Hier is ook een nuancering van

de flikken als ‘beschermers van de rijken’ op z’n plaats: als rijken de bestaande orde in gevaar brengen, kan het best wel gebeuren dat ook zij vervolgd worden. Denk dan maar eventjes aan meesteroplichter Van Rossem, die de financiële elite en hun bestaande orde heel wat duiden lichter heeft gemaakt. Maar laten we nooit vergeten dat de rijken erg snel zijn in het sluiten van de rangen als hun gezamenlijke belangen op het spel staan, en daarvoor zijn ze best bereid een van hun mede-uitbuiters op te offeren. De staat en haar politieapparaat maakt van zo’n ‘slachtoffer’ dan handig gebruik om zichzelf weer opnieuw te bevestigen en te legitimeren.

Zoals de staat ons de mogelijkheid ontnemt om zelf onderling samenlevings afspraken te maken, zo ontnemt de politiecontrole ons de verantwoordelijkheid om die afspraken na te komen (8). De wetten worden niet door ons gemaakt en niet door ons goedgekeurd; waarom zouden we ze naleven? De flikken dienen om ons die wetten te doen naleven en ze door onze strot te rammen. Anarchisten moeten zich verzetten tegen de flikken en hun logica. Wij erkennen geen misdadige mensen, alleen maar misdadige structuren zoals racisme, patriërchaat, kapitalisme,...en hun misdadige vertegenwoordigers zoals de flikken die -tot op een zeker niveau- bewust kant kiezen voor de onderdrukking, voor de uitbuiting, voor de bescherming van de staat. Daarom moeten we de banden tussen sociale strijd en ‘kleine criminaliteit’ terug herstellen (9). Diefstal en beroving van de rijke klassen is directe actie. Niet langer wachten tot aan ons gegeven wordt wat ons toekomt, maar het zelf nemen. Neem en eet!

-- laurent

- (1) Het oude Romeinse Rijk van keizers, legioenen en slaven was een voorbode van de moderne staat. Het mag dan ook niet verbazen dat daar ook al ‘bewakers’ en ‘controleurs’ rondliepen...
- (2) Zie het juli-augustus 2004 nummer van De Nar, “De Bondsschoen tegen de Staat” (Johan van Eeckhout)
- (3) De geschiedenis van de arbeidersbewegingen in de Verenigde Staten staat bol van zulke extreme illegalismen van de bourgeoisie en van de patroons.
- (4) Je kan zicht krijgen op de technieken en logica van het gevangenisstelsel via het verzet van gevangenen; bijvoorbeeld door informatie van Anarchist Black Cross (voorlaatste pagina van De Nar)
- (5) Delinquentie is een beperkt hiërarchisch milieu van beroepsdelinquenten. Delinquentie is de tegenpool van de ‘kleine criminaliteit’, en kan je daarom ook associëren met maffia-achtige organisaties.
- (6) De bestaande morele orde is het geheel van gedragscodes, normen en ethiek; zoals de huidige morele orde een seksistische, racistische, competitiegerichte en autoritaire moraal in het vaandel houdt.
- (7) Werkt de tactiek van neutralisering van protest niet, dan bedient de staat zich van haar repressie politieapparaat. Iedereen die zich verzet krijgt klappen of gaat de bak in. Zo worden nu talloze ‘niet-neutraliseerbare’ anarchistinnen in Italië vervolgd. Zie septembernummer van de Nar, “Nieuwe repressiegolf tegen anarchistinnen in Italië” (Anarchist Black Cross)
- (8) Zie juninummer van De Nar, “Draag het parlement ten grave!” (laurent)
- (9) Sociaal vandalisme als opstand en directe actie. Zie septembernummer van De Nar, “Geen vrede met de ruimtelijke kolonisatie van het leven” (Mangas colorados)

Flikkendag vroeger dan verwacht

Brugse Poort: zuurstof, maar geen elektriciteit, gas en water...

Donderdag 23 september – Tientallen overvalwagens sluipen vóór het krieken van de dag de Kastanjestraat in. In het halfduister onderscheidt men een tachtigtal gebivakkeerde en tot de tanden bewapende rellflikken. Wie niet beter wist –en niemand wist beter– zou gezworen hebben dat het uiterst rechtse, Gentse politiekorps tot de coup was overgegaan. In werkelijkheid bereidde men zich voor op het afsluiten van... de basisvoorzieningen in een twintigtal gekraakte huisjes.

Volgende maand: een verslag over de recente ontwikkelingen en een analyse ten gronde...

Tegen het stadsmanagement, tegen de sociale ingenieurskunde!

-- De stoutste kinderen van de ‘vergeten straatjes’

ALVAST ENKELE SFEERBEELDEN...
bron: <http://ovl.indymedia.org>

De ontscholing van de maatschappij

Het samen-leven volgens Ivan Illich

Ivan Illich werd vooral bekend door zijn kritieken op onder andere het Westerse onderwijsmodel. Hiërarchische instellingen als scholen en ziekenhuizen kwamen tegemoet aan kunstmatig gecreëerde behoeften en deden vaak juist afbreuk aan het ogenschijnlijke doel dat ze voor ogen hadden, namelijk aanleren en genezen. Verkeerssystemen droegen volgen Illich’ in grote mate bij tot de ecologische crisis. Hij was niet mals voor de maatschappijmodellen waarin vandaag zoveel mensen geloven.

Van onderwijs tot ieder wijs

Illich leerde ik meer dan tien jaar geleden kennen als één van die dwarsdenkers die het onderwijsestablishment op geraffineerde wijze probeerde te ondermijnen. Eigenlijk was ik toen zo schoolmoe dat ik bijna de brui had gegeven aan het studeren binnen klassiek schoolverband. En dingen van Illich lezen vormde dan ook een leuke afwisseling voor de droge kost die men mij tijdens een opleiding tot ‘assistent in de psychologie’ voorschotelde. Aan het begin van de jaren zeventig heeft Illich het gepresteerd om een ruim lezerspubliek te vinden voor zijn afwijkende gedachten omtrent leerprocessen en scholen. Maar echt veel invloed heeft hij nooit gehad. Zijn pedagogie is dan ook radicaal geformuleerd. Het beste voorbeeld daarvan is het -uit die periode afkomstige- boek *Deschooling Society*, in het nederlands vertaald onder de titel *Ontscholing van de maatschappij*. Daarin breekt Illich een lans voor een fundamentele hervorming van onderwijssystemen, zoals het afschaffen van de leerplicht en het doorbreken van de klassieke leraar/lerares-leerling(e) verhoudingen. Hiërarchie hoort niet thuis in zijn kritische pedagogie, en scholing slechts in beperkte mate. Lereren moet eerder een zaak van zelfwerkzaamheid en zelfdiscipline zijn. En Illich wijst op het feit dat essentiële zaken als leren liefhebben en vriendschappen sluiten buiten het kader van scholing vallen. Het Westerse onderwijsmodel wordt naar arme landen geëxporteerd, maar is daar te duur voor. Bovendien komt scholing er vooral de rijke elites ten goede. Ook produceert het in haar competitiviteit veel ongelijkheden en afvallers. Het geloof dat veel mensen in bestaande onderwijssystemen hebben, vergelijkt Illich met het historische gezag van machtige kerken. Jobs worden bijvoorbeeld geweigerd aan mensen die er competent genoeg voor zijn, maar niet het vereiste diploma hebben. Ons gebrekkig onderwijsmodel uitvoeren naar de derde wereld noemen we ontwikkelings-

hulp of -samenwerking. En binnen dat kader plaatsen we ook andere modellen, onze wijzen van energieverbruik, verkeerssystemen of gezondheidszorg. Dat zijn echter allemaal dure aangelegenheden, die hier in ‘goede’ banen worden geleid door professionelen. De derde wereld heeft andere noden, en het importeren van onze modellen zorgt er dan ook voor grote problemen. In *Tools for conviviality*(*) kloeg Illich dit aan. Dit boek, de opvolger van *Deschooling society*, vormde een brug naar later werk, waarin Illich nauwgezet onderzoeksresultaten levert over de aard van onze verkeerssystemen en ziekenverzorging, die hij net zo goed fundamenteel veranderd wil zien. De aanleiding daartoe vormde o.a. de milieucrisis, waar men zich in de jaren zeventig pijnlijk bewust van werd, o.a. na de verschijning van de rapporten van de Club van Rome, een groep wetenschappers die de milieuvriendelijke alarmklok heeft geluid. De effecten van deze crisis hebben Illich in de daaropvolgende decennia alleen maar gesterkt in het idee dat er iets grondig mis was met de wijze waarop met gezondheidszorg werd omgesprongen.

De mens als economisch en technisch wezen

Het toenemende aantal kwalen (zoals astma) als gevolg van de ecologische problemen, wijzen er op dat ziektepreventie niet de nodige aandacht krijgt. Verzekering en uiteindelijk dood door armoede wordt ook weinig tegengewerkt. Het overmatig aandacht besteden aan dure remedies voor diegenen die ze kunnen betalen en een ‘professionalisering’ (lees : vertechnologisering) van de gezondheidszorg brengen de wereld uit evenwicht. Om technologie in harmonie met het sociale leven te brengen was het volgens Illich nodig om bewust te worden van de wijze waarop technologie werkt, de veelzijdige interactie te leren begrijpen tussen natuur en maatschappij enerzijds en techniek (“tools” zou Illich zeggen) anderzijds. De techniek moest dan ook verfijnd worden, beter afgestemd op de reële noden van mensen. Techniek komt momenteel vooral tegemoet aan kunstmatig gecreëerde behoeften. Zo zijn verkeerssystemen opgebouwd volgens de principes van een groeieconomie, met grote afstanden tussen woon-en werkplaats en veel overbodig transport van goederen. Doordat men de Westerse economie wil laten groeien creëert men in de praktijk niet alleen veel armoede voor een groot deel van de wereldbevolking, en ecologische problemen, men laat mensen ook wennen aan overconsumptie of de medemens als homo economicus. Illich leek geen economische mens te willen maar een spelende mens, de homo ludens. Het is dan ook geen wonder dat hij heel wat ergernis opwekte binnen kringen die voortgaande industrialisering in het voormalige Oostblok verwelkomden. Illich legde een aantal mechanismen van de groeieconomie bloot aan het begin van de jaren negentig, toen hij het fenomeen arbeid en vrouw-man omgangsvormen beschreef. In die verfijnde schets van werkomstandigheden en genderverhoudingen is de aard van de geleverde arbeid helemaal anders dan vroeger. De grote veranderingen op technologisch vlak en de gewijzigde omgangsvormen tussen leden van de twee seksen, maken arbeid veel minder ambachtelijk of autonoom. Eigenarbeid en thuiswerk worden weggedrukt onder de moderne economische verhoudingen, werk wordt meer gesystematiseerd en gestuurd.

De vergeten linkse denker

Op het einde van zijn leven ging Illich zich steeds meer bezighouden met taalkunde in wat hij schreef. Hij werd minder de man van de barricaden, de openlijke maatschappijcriticus. En

hij publiceerde veel minder. Recent opduikende maatschappelijke problemen interesseerden hem nog wel, maar hij probeerde ze meer in een historisch kader te plaatsen. Het werd daarna stiller rond zijn persoon, wel bleef hij tot na de eeuwwisseling doceren, in Duitsland. Voordien had hij vele jaren doorgebracht in Latijns-Amerika. Dat en het meemaken van de Tweede Wereldoorlog als tiener, heeft ongetwijfeld zijn kijk op het leven in grote mate bepaald. Illich werd al vroeg geconfronteerd met het veelvuldig gebruik van complexe technologie bij massavernietiging. Zijn beoordeling van nieuwe ontwikkelingen op het vlak van techniek werd er ongetwijfeld sceptischer bij. Net zoals het jarenlange wonen in Mexico hem gevoeliger maakte voor de problemen van de derde wereld en de boodschap van de christelijke bevrijdingstheologie. Dat Illich pas op latere leeftijd de katholieke kerk links liet liggen en eigenlijk nooit de maatschappelijke invloed van religie voldoende heeft bekampt, heeft bijgedragen aan de populariteit van zijn werk in bepaalde Groene kringen. Libertaire vrijdenk(st)ers zijn echter hierdoor vaak minder enthousiast over zijn publicaties. Ook het feit dat Illich wel duidelijk een rol speelde in de traditie van de socialistische radicaliteit, de emancipatorische pedagogie en de radicale ecologie (lees: het linkse, partijloze ecologisme), maar afstand hield van officiële marxistische of anarchistische kringen, maakt het vandaag niet gemakkelijk om radicale mensen voor zijn werk warm te maken. De interesse in groene of socialistische idealen is door de vulgarisering en matiging ervan getaand in linkse, subversieve kringen. Als filosoof van de derde wereld kreeg hij ook nooit echt voet aan de grond in academische kringen, daarvoor was zijn werk globaal genomen te sociaal geëngageerd. Waar iemand als Noam Chomsky zowel bij veel andersglobalisten gesmaakt wordt als bij academici (door zijn uitgebreide taalkundige wetenschapsbeoefening), heeft Illich het nadeel gehad grotendeels buiten de populaire, doch subversieve –ismen van de jaren negentig en daarna te vallen in de situering van zijn werk. Ook de man die hem in België en Nederland het meest bekend maakte, Hans Achterhuis, ging meer afstand van hem nemen. Voor Achterhuis werd Illich teveel de klassieke linkse filosoof met nostalgie naar het (weinig complexe) verleden, waar Achterhuis duidelijk komaf wilde maken met zijn eigen Marxistische denken van vroeger en in grote mate op de stroom van veranderingen wilde meevaren die plaatsvonden in linkse academische kringen. Hij ging zich, trendgewijs, steeds minder bezighouden met de filosofen van de derde wereld om meer aansluiting te zoeken bij een Europese denkkultuur. Franse ideeën als die van Michel Foucault en anderen kregen nu volop aandacht in zijn publicaties. Of Illich ooit de bekendheid zal genieten van een Noam Chomsky of Michel Foucault zal misschien meer afhangen van publicaties die buiten de academische contouren vallen dan erbinnen. Het is aan ons om er kennis van te nemen en het geheel ervan te hanteren als een gereedschapskist. Met wat basiskennis over het materiaal kan men al gauw beter kortsluitingen veroorzaken in de om zich heen grijpende normalisering. Of vernietigingen en bijstellingen mee vormgeven die georganiseerd, grootschalig verzet en een afscheid van revolterend, ondoordacht avonturisme dichterbij brengen.

-- Rafa Grinfeld

(*) In de Antwerpse Experimentele bibliotheek is dit boek (in nederlandse vertaling) leenbaar. Ook veel ander werk van of over Illich behoort tot de collectie. In het kraakpand van de Ploegstraat is dit alles al regelmatig aangeboden als leenbaar. Het gebrek aan veel interesse overtuigde mij verder in het idee dat het werk van Illich (jammer genoeg) aan bekendheid heeft ingeboet.

KNarrig

ILLUSIES: “Een gevangene moet altijd de illusie hebben ooit geweldloos te kunnen ontsnappen, anders gaan ze proberen te ontsnappen met geweld”, aldus een cipiersvakbondsman in De Zevende Dag. Waarop de politievakbondsman: “ik heb soms de indruk dat er opendeurdagen georganiseerd worden in de gevangenissen over de taalgrens”. Jongens, die tonnen medicamenten in de gevangenis zijn er om de gevangenen stil te houden, niet om je delegees te laten geloven dat ze met syndicaal werk bezig zijn. En laat Rasta Rostelli vrij. Nu!

EASY ISLAM: Nog in De Zevende Dag gaf iemand presence met de naam ‘Islam’. Hij vindt geen werk... “Welke mooie Vlaamse naam wil je dan kiezen?” vraagt de interviewer begripvol. “‘Easy’, dat is makkelijk voor iedereen”. Makkelijk ? Nee hoor, de minister wil de procedure voor naamsverandering van migranten verstrengen. Beter nog eens proberen met Siegfried of Dolf als je écht wil integreren. En kun je al biefstuk-friet klaarmaken, de vogelkesdans doen en de fiscus oplichten?

NACHTVLUCHTEN: Geen gezeik, geen gebleit! Geen gezeik over de nachtvluchten over de vlaamse yuppiewijken. Brussel moet z’n aandeel van de lasten dragen, kwestie van solidariteit. Hallo wakkere burgersters, ooit gehoord van bevolkingsdichtheid? Geen gebleit over het verlies van jobs. Nie wieder Arbeit! De politici gaan weer plat (?) op de buik, maar uiteindelijk zal de eindbeslissing dan toch bij DHL liggen. De excuses liggen al klaar in geval we een remake krijgen van het ford-scenario: “Ik wil wel, maar ik kan niet. Of toch niet helemaal.” Het blijft een klassieker. Zelig, maar het is van niet beter kunnen. Haal ze uit de lucht die nachtvluchten! (voor praktische handleiding bij dit laatste voorstel, zie de ‘Duisend bommen en granaten’ van volgende maand)

SYMBOLIEK: Na een marathonoverleg over het dossier DHL en de nachtvluchten, ging eerste minister Verhofstadt op de R4 te gent zwaar uit de bocht en overkop. De symboliek kan soms mooi zijn. Alleen spijt dat er geen sprake was van een fatale crash. Er is echter nog hoop. Met een beetje geluk crasht de regering toch nog over dit onbenullig dossier. Wij vatten alvast post naast de R4, kwestie van kort op de bal te spelen. Ah ja, mocht het iemand interesseren: de chauffeur redt het wel.

SYMBOLIEK bis: Nog zo een mooie; terwijl hele horden volgelingen van het net-niet-dood-opperhoofd van vaticaanstad naar Lourdes trekken voor wonderbaarlijke genezingen, gaat Popiejoop er zelf bijna definitief onderuit. De verlossing is nabij. De man heeft alvast al zijn internationale reizen moeten afzeggen.

SYMBOLIEK tris: Het is niet allemaal rozengeur en manenschijn in de wereld van de symboliek, vraag dat maar eens aan onze vriendinnen in Duitsland. De protesten aldaar tegen de hervormingen in de sociale onzekerheid worden regelmatig opgevrolijkt met de slogan “Wir sind das Volk!” en gemekker over meer arbeid. We hebben niet meteen iets tegen revolutionair vuurwerk, maar dit lijkt ons wel een zeer gevaarlijke rood-bruine cocktail... Tijden veranderen, zeggen ze dan.

SCHÖNE ZEITEN: We hadden het al over Duitsland en de nostalgie naar één van de donkerste bladzijden uit onze moderne geschiedenis. Dat doet ons eraan denken tot wat democratie kan leiden. De stemmen zijn geteld en de nostalgici van het fascisme haalden zomaar even 35% van de voorkeurstemmen binnen bij de laatste deelstaatsverkiezingen in Saksen en Brandenburg; de die-hards neo-nazi’s scoorden tegen de 10% en de geconverteerde communisten flirten met de 25%.

SOLIDARITEIT: De arme vlaming wordt geteisterd door een impasse in het DHL-dossier en de onverzettelijkheid aan waalse kant inzake de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde. Snik, snik... Anderen vallen gewoon met hoopjes. Door de slechte weersomstandigheden (o.a. de orkaan Jeanne), de grillen van de natuur; weten de meesters roofbouwers en internationale plundersaars in droogkuis en witwas deux-pièce... Intussen tellen de armen hun doden. Haïti: meer dan 1650 menselijke doden, een 1000-tal vermisten en zo’n 350 000 daklozenes. Daarnaast vielen er nog een massa niet-menselijke dieren. Dus als het geruis om je hoofd is verdwenen en DHL je terug wat rust gunt; wees wat solidair met de slachtoffersters in Haïti. Het ‘Collectif Colère’ -dat meerdere contacten heeft ter plaatse- heeft een solidariteitsrekening geopend. Stort uw bijdrage op 001-1046802-54 met de vermelding ‘solidarité haïti’.

DE NAAKTE KEIZER: Het rijk van pornokoning Dennis Black Magic storte in als een kaartenhuisje. De magie is verdwenen en met de magie is ook de ex-koning op de vlucht geslagen. Dat is alvast één koninkrijk minder. We zullen maar geen totaal geperverteerde en onkuise linken gaan leggen met ons koningshuis zeker...

RECHTS MIEKE: Vogels, de nestblijfster bij uitstek van Groen!, gaat volledig de bruine toer op en meent het voortouw te moeten nemen in de strijd tegen wat zij de oneigenlijke gezinsherenigingen noemt. Mieke is intussen ex-minister en als ervaringsdeskundige schrijfster. Na haar boekskes over de sociale sector, probeert ze nu dus blijkbaar ook haar ervaringen in het ocmw als zinvolle en neutrale observaties verkocht te krijgen. In analogie met haar ‘eerst blabla en dan boemboem’-campagne, krijgen we nu ‘eerst Groen! en dan bruin’. Mieke moet gedacht hebben :”Zijt ge vies van het vlaamsch vierkant, met mijne groene blabla zult ge den bruine boemboem wel slikken.”. Leve de rotatie(-pers)!

RECHTS PATERKE: Om nog even bij de groenen te blijven. De stichtende pater van de groene beweging schreef een briefje aan Dewinter, omdat deze niet welkom was op de weide van de Ijzerbedevaart. Zo was Dewinter twee weken op rij van de partij: eerst als vertegenwoordiger van de parlementaire fractie van de bruine pest op de (extreem-rechtse) Ijzerwake en de week nadien op de ‘democratische’ variant (de Ijzerbedevaart). Dit laatste volledig en enkel en alleen dankzij de goddelijke interventie van super-democraat Versteyleylen, ere wie ere toekomt. Groen! en de pater mogen tegenwoordig dan al andere paden bewandelen, de bodem is in beide gevallen duidelijk door en door rot! Wat Dewinter en consoorten betreft valt het trouwens te betreuren dat er ten tijde geen bommeke op de weide is blijven liggen; vuurwerk en de eeuwige slagvelden wat kan een echte leider zichzelf nog meer toewensen?

Outsource, privatiseer, flexibiliseer, automatiseer, chanteer!

De globalisering van de handel in loonarbeid

Het was in de eerste helft van de jaren ’80 dat de politieke regimes van de industriestaten beseften dat hun monopolie op arbeidsvoorziening een ernstige rem was geworden op de economische ontwikkeling. Tegen die tijd beschikten westerse multinationals over het investeringskapitaal en de technologie om de nationale arbeidsmarkten in samenwerking met de lokale regimes te herstructureren. Deze gedeeltelijke privatisatering van de arbeidsmarkt markeerde de geboorte van een nieuwe sector die één van de kernprojecten is van de neoliberale ‘diensteneconomie’. Het symbolisch en geestelijk werk van deze technocraten is kenmerkend voor de triomf van de immateriële arbeid als het dominante productieproces van de kenniseconomie.

Oorsprong interimarbeid

Met de vruchten van het technokapitalisme konden de westerse bedrijven hun productieproces herstructureren op wereldschaal. Toen het oosters staatskapitalisme verplicht werd te fuseren met het westers bedrijfskapitalisme, verdween de grootste hindernis voor de realisering van de wereldmarkt. Een golf van faillissementen, fusies en privatiseringen had tegen die tijd de westerse economie getransformeerd tot een reeks multinationale monsterbedrijven. De rivaliserende nationale instituten voor arbeidsvoorziening beschermden via hun disciplinaire arbeidswetgeving de werkzekerheid van arbeidsters met daaraan gekoppeld de bestaanszekerheid van werklozen. Zeker in België kon het proletariaat tot begin jaren ’70, ondanks de elkaar steeds vlugger opvolgende grondstoffen (en dus overproductiecrisissen), dankzij het RVA monopolie op arbeidsdistributie nog steeds delen in de overvloed aan luxe die hun werk genereerde. De nationale arbeidsreglementering die ooit één van de beginselprincipes was van de westerse industriestaten, begon de grensoverschrijdende economische ontwikkelingen steeds meer in de weg te staan. Zo beschikten Belgische arbeidsters door hun contract voor onbepaalde duur, de ontslagvergoeding, het stakingsrecht en de syndicale bescherming over belangrijke wapens tegenover de dwangmatige hebzucht van hun uitbuiters. Belgische werklozen hadden -mits enkele betekenisloze controles- recht op werkloosheidsuitkeringen waarvan men jarenlang bescheiden maar goed kon leven. Daardoor waren ze niet verplicht om zich uit te sloven voor hongerlonen zodat het kapitaal de lonen onmogelijk kon verlagen indien ze zwartwerk wilden vermijden.

In de tien jaren na de eerste Arabische olieboycot van 1973 geraakten de westerse industriestaten in een diepe crisis die ook in België een onophoudelijke stijging veroorzaakte van het aantal werklozen. Toen het Reagan regime in Washington aan de macht kwam, lanceerden ze -in volle crisis- een liberaal offensief om de onhoudbare recessie te doen keren. Een niets ontziende golf van privatiseringen begeleidde de ontmanteling van de sociale zekerheid. Onder Reagan beslisten de wanhopige grondstoffenrovers om het staatsmonopolie op arbeidsvoorziening definitief te doorbreken. Deze privatisering van de arbeidsmarkt schepte een sector van de diensteneconomie die zich specialiseerde in de handel in tijdelijke loonarbeid. Het duurde nog tot het midden jaren ’80 alvorens de huidige boodschap van het monopoliekapitaal doordrong tot op Belgische bodem maar vanaf medio 1987 werd het overheidsmonopolie op arbeidsvoorziening ook bij ons opgeheven zonder dat iemand daar tegen protesteerde. Het principe van interimarbeid is ondertussen een onmisbare pijler geworden van

de parasitaire diensteneconomie in de gehele Triade (*). Een blik achter het spektakel van de gedwongen flexibiliteit leert ons waarom

Waarom interim?

Eén van de belangrijkste drijfveren achter het tijdelijk maken van het arbeidscontract is natuurlijk de algemene verhoging van de produktiviteit van de betrokken werksters. De veronderstelde levenslange loopbaan van het contract voor onbepaalde duur werkte als een remmend systeem op de produktiviteit van de arbeidsters. Naarmate het aantal gepresteerde arbeidsjaren groeide, steeg ook het uurloon van de betrokkene terwijl de werkdruk meestal verminderde. Zo verdienden de oudere arbeidsters een betrekkelijk hoog loon terwijl ze onder syndicale of medische druk meestal lichter werk mochten verrichten. Door de hoge ontslagvergoedingen, zagen de patroons zich genoodzaakt om deze dure en minder presterende ouderen tot hun pensioenleeftijd aan de slag te houden. Het interimregime maakt definitief komaf met deze onrendabele liefdadigheid voor oudere arbeidsters. Op de werkpost waar vroeger één vaste werkkraacht zijn hele beroepsleven versleet, staan tegenwoordig voortdurend jonge interimarbeidsters die elkaar opvolgen in korte maar veel produktievere periodes.

Zo komen ook de uurlonen en arbeidsprestaties van de vaste arbeidsters permanent onder druk te staan vanwege de ongelijke concurrentie met hun rechteloze tijdelijke collega’s. Voorts wordt het krimpende volume aan beschikbare arbeid door het tijdelijk maken van werk effectief herverdeeld over een groter aantal mensen. De disciplinaire scheiding tussen arbeidsters en werklozen vervaagt in het flexibele arbeidsregime waar iedereen soms ‘tijdelijk’ werkt en natuurlijk ook ‘tijdelijk’ dopt. De zwaarste, vuilste, minst betaalde en meest afstompende industriejobs zijn zonder uitzondering gereserveerd voor interimsters. Velen aanvaarden deze vernedering slechts enkele dagen, weken of maanden alvorens ze de uitbuiting vaarwel zeggen waardoor sommige machines een specialisatiegebied voor de lokale interimmaf-fia worden.

Regionale of nationale verschillen op de arbeidsmarkt worden aangewend om de economische groei te bestendigen en een negatieve concurrentiespiraal te ontwikkelen. Zo steunt de ontwikkeling van de zware west-vlaamse industrie reeds vele jaren op de handenarbeid van vele duizenden Waalse of Franse interimsters die de werkloosheid in hun thuisregio’s ontvluchten om goedkope superarbeidsters te worden voor allerlei interimketens.

Wat doet de interimsector?

De hoofdactiviteit van elk interimbedrijf is het verzamelen van informatie over alle facetten van de arbeidsmarkt. Door het centraliseren van elektronische informatie over werkzoekenden en behoeftige werkgevers verwerft het interimbedrijf schijnbaar autonoom een machtspositie als koppelbaas tussen hen beiden. Dat kan echter pas gebeuren nadat vlotte interimmanagers hun collega’s in de industrie overtuigd hebben van

de nadelen van een vaste arbeidsovereenkomst. Achter de schermen sluiten interimketens en industriebedrijven akkoorden waarin deze laatsten een eind maken aan de mogelijkheid tot individuele sollicitatie zonder tussenkomst van de eerste. Een deel van de zelfstandigheid van de arbeidsters wordt hen dus onttolen waarna deze diefstal terug aan hen wordt opgedrongen in de vorm van een ‘dienst’. Zo worden de personeelsdiensten van de industrie grotendeels geprivatiseerd in ‘onafhankelijke’ interimkantoren op de kap van de arbeidsters.

Een andere hoofdactiviteit bestaat uit het ontwerpen van verschillende nepstatuten en de daarbij horende administratie binnen het wettelijk kader dat hun daarvoor nog genoeg autonomie laat. In de praktijk lijkt het wel of de interimketens er in overeenkomst met de patroons, RVA en vakbonden naar streven zoveel mogelijk verschillende contractvormen -en de daaraan verbonden verdeeldheid onder de arbeidsters- te produceren.

Zo herkennen we tegenwoordig in de machinejungles ‘vaste interimsters’ die jaren tegen hun wil verplicht worden via een interimketen te werken in de hoop ooit een echte ‘vaste’ te worden. Indien ze ziek vallen of op vakantie gaan, worden reserve-tijdelijken voor enkele dagen of weken in hun plaats gezet. Daarnaast zijn er stagairs die via het interimkantoor gratis werk uitvoeren en als voorlopig (!) laatste zijn er iedere schoolvakantie de jobstudenten die tijdelijk via de interim de arbeidsplaats van duurdere vaste interimsters afsnoepen.

De achter blitse reclames verscholen sluipmoord op de arbeidsrechten van een hele generatie arbeidsters, verschaft werkgelegenheid voor de vele duizenden bedienden werkzaam in de bloeiende interimsector. De ontwikkeling van de interimsector is typerend voor het parasitaire karakter van de alom geprezen diensteneconomie. In de nieuwe realiteiten die de kernprodukten van de kenniseconomie met zich meebrengen, is het voor het soevereine grootkapitaal mogelijk geworden om het sociale bestaan stap voor stap te vervalsen tot een gedwongen ‘dienst’, een immaterieel produkt. De technocraten van de diensteneconomie verkopen de van de arbeid-

sters onttolen zelfstandigheid aan hen terug en legitimeren deze gedwongen afpersersing door de diefstal als ‘dienst’ te betitelen.

Bloeiende relatie met RVA

Met dezelfde ijver waarmee individuele werklozen worden opgejaagd, streeft de RVA in samenwerking met de interimsector en de industrie naar een privatisering van winsten en een socialisering van verliezen. Zo zal de RVA geen lastige vragen stellen als alle interimsters uit een bedrijf collectief ‘tijdelijk’ worden ontslagen gedurende het jaarlijkse verlof om enkele weken later terug te mogen starten. Als het is om de patroons verliezen te besparen, dan zit de RVA er blijkbaar niet mee in om gul met werkloosheidsuitkeringen te zwaaien. Tegenwoordig worden mensen die als werklozen via de VDAB een beroepsopleiding volgen, gedwongen via het interimkantoor ‘stages’ te doen in bedrijven waar ze een minimum aan ervaring opdoen maar de patroon dan ook niets kosten. Na twee weken gratis te hebben gewerkt bestaat er dan voor de gelukkigen nog een kans dat de betrokkene één

of twee weken betaald mag werken via het interimkantoor waarop zijn opleiding stopt... Naar het lichtende voorbeeld van de interimkettens zal ook de RVA binnen kort beginnen met het verzenden van vacatures via sms berichten. Deze elektronische jacht naar productiviteit in combinatie met de legalisering van de elektronische handtekening zal het op termijn mogelijk maken om werkzoekenden in enkele minuten te schorsen zonder echt contact te hebben met de betrokken mensen.

Gevolgen voor tijdelijken op de werkvloer

De negatieve effecten van de interimmafia op de werkomstandigheden van hun arbeidsters zijn te talrijk om op te noemen. De in hun luxejobkes vergroeide kernen vaste arbeidsters, waaronder waakhonden voor de patroon, moeten de productiviteit van de immer afwisselende groep tijdelijken controleren. Interimsters worden door hun ontwetendheid en werkonzekerheid gemakkelijke prooien voor de keten van parasieten die op hun zweet teren. Vaak worden ze via allerlei spitsvondigheden minder betaald om harder werk te verrichten dan vaste arbeidsters. Zo worden interimsters voortdurend als ‘handlangsters’ tewerkgesteld aan zoveel mogelijk verschillende machines. De vaste machinebedienden worden echter betaald als ‘operatoren’ van de specifieke machines die ze bedienen (ponsmachines, lasers, robots, plooibanken,...), hetgeen gevoeliger beter betaald. De verhoogde werkdruk in combinatie met een onbekende omgeving en een gebrek aan ervaring en uitrusting, zijn slechts enkele van de ‘deugden’ van de -door de vakbond gesponsorde- flexibiliteit. Over het algemeen werken interimsters onder een apartheidsregime dat hen de tijd niet gunt om hun collega’s te leren kennen. Eén van de voorwaarden waaraan een werkgever moet voldoen om technische werkloosheid aan te vragen voor vaste arbeidsters is dat alle interimsters eerst moeten afgedankt worden. Net zoals allochtonen, blijven interimsters meestal ‘vreemden’ voor de vasten op hun tijdelijke werkplaats. Rondom de vaste kernen die hoofdzakelijk uit geschoolde blanke mannen bestaan, blijken de interimsters in de industrie hoofdzakelijk uit ongeschoolden, anderstaligen of allochtonen te zijn samengesteld. Als men zich afvraagt waar de interimmafia de miljarden haalt voor hun publieke propagandastunts, volstaat een blik op de praktisch onbestaande arbeidsbescherming voor hun slachtoffers. Met het verlies van het recht op opzegvergoedingen voor tijdelijken zijn ongetwijfeld vele miljarden vrijgekomen die

grotendeels verdwenen in de zakken van de multinationals in loonarbeid. De permanente kans op ontslag verhoogt de prestatiedruk en de werkdruk gevoelig. Ook het patronaat is dus tevreden terwijl de delegee machteloos mompelt dat we ‘allemaal wel af en toe flexibel moeten zijn’. Jammer genoeg eindigt de informele discriminatie van interimsters niet aan de poorten van hun productiekazerne.

Het maatschappelijk interimregime

De transformatie van levende loonarbeid tot wegwerpproduct wordt in de reclameborden voorgesteld als ‘vrije keuze’ maar bij nader inzicht blijkt de praktijk toch helemaal anders. Het gros van de grote banken hecht terecht geen belang aan de te verwaarlozen waarde van enkele interimcontracten, zelfs al zijn ze niet verfrommeld. Interimsters kunnen natuurlijk wel leningen afsluiten voor huizen en auto’s bij enkele gespecialiseerde banken, tegen een ‘speciale risicorente’ welterverstaan. De algemene verklaring hiervoor is dat vele interimsters onbetrouwbaar zijn hetgeen de discriminatie blijkbaar legitimeert... Ook bij arbeidsongeval of ziekte van een interimster worden de daaruit voortvloeiende kosten automatisch afgewenteld van de patronen naar de ziekteverzekering en RVA. Aangezien het contract van een interimster slechts vijf dagen duurt, wordt zij dus bij ziekte nog maximaal enkele dagen in dienst gehouden waarna de ‘tijdelijke arbeidsovereenkomst’ natuurlijk wordt gestopt. Zo wordt het patronaat bevrijd van de verantwoordelijkheid om in samenwerking met de ziekenkas een groot deel van het vervangingsinkomen te betalen. Na de eerste vijf dagen worden de arbeidsongeschikte interimsters dus terug werkloos waardoor diens vervangingsinkomen een zaak wordt voor de sociale zekerheid zonder dat de interimketen of de echte patroon daar verliezen door onder vinden. Het volgende recht waar de interimmafia haar slachtoffers gedeeltelijk van ‘bevrijdt’, is het administratief gemak waarmee men als vaste arbeidster uitkeringen kan bekomen van bijvoorbeeld de ziekenbonden of de RVA. Voor het ontvangen van de meeste uitkeringen zoals voor werkloosheid of ziekte moet men bij de bevoegde administraties aan de hand van een referentieperiode bewijzen dat men dat wel verdiend heeft. Deze referentieperiodes bestrijken meestal één tot meerdere jaren. Als de betrokkene dus al enkele jaren vast op dezelfde plaats werkt hoeft hij slechts aan de personeelsdienst van het bedrijf te vragen om deze formulieren in orde te brengen. Een interimster die van job

naar job fladderde zal deze documenten dus moeten laten invullen door al haar werkgevers in de betreffende referentieperiode, wat een serieuze bemoeilijking betekent voor de interimsters. Om dezelfde rechten op uitkeringen van een vaste te genieten, moet een interimster dus veel meer papieren verzamelen en moeite doen. Dan spreken we nog niet over een geval waarin één van deze werkgevers niet meer zou bestaan of de benodigde documenten kan of wil bezorgen.

Vakbondsschizofrenie

De belangrijkste en meest discriminerende inperking van de nationale arbeidsrechten voor interimsters vindt echter plaats op het syndicale niveau. Tijdens het spektakel van de sociale verkiezingen in 2004 liet een interimketen een onderzoek opstellen waaruit zagezegd bleek dat interimsters meer nood hadden aan ‘individuele inspraak dan collectieve vertegenwoordiging’. Geen enkele mediasoldaat die tijdens deze hoogmis van het corporatisme ook maar met één woord rept over het trieste feit dat de honderdduizenden interimsters zelfs geen sociaal stemrecht hebben, laat staan dat ze een vertegenwoordiger zouden kunnen kiezen. In de aanloop kregen de stemgerechtigde vaste arbeidsters allerlei gadgets en zowaar een kalender van Euro 04 terwijl hier en daar enkele affiches verschenen die interimarbeid subtiel in vraag stelden zoals ‘niet iedereen wil elke dag van partner veranderen’ en ‘alles is vast, behalve mijn contract’. Kwestie van de ‘toekomstige stemgerechtigden’ niet al te zeer van zich te vervreemden of puur ten dienste van de sociale vrede. De praktijk staat haaks op de machteloosheid en onwil waarin de delegees uitblinken bij hun gedoogbeleid tegenover de flexibiliteit. Zo wordt de organisatie van een vakbondswerking voor interimsters in de praktijk effectief onmogelijk gemaakt zonder dat de gevestigde ‘vastenbonden’ daar ooit een ernstige strijd hebben over gevoerd. Alle Vlaamse vastenbonden blijken ook steeds meer geestelijk besmet te zijn door de extreemrechtse koorts die de losgeslagen atomisering begeleidt. Het is allerminst toevallig dat bijna alle ‘sociale’ verkozenen afgestudeerde blanke mannen zijn evenals de vaste kernen, met uitzondering van enkele extreem productieve geïntegreerden. Anno 2004 is het ouderwetse principe van solidariteit vervangen door veiligheid oftewel controle van de productiviteit en bovenal de heilige sociale vrede. Deze vrede is het hoofdproduct waarmee de gevestigde bonden hun functie in het ultracorporatisme verraden als reactionaire produktiepolitie. Dat het verenigingsrecht van honderdduizenden in de praktijk van de ‘permanente tijdelijkheid’ totaal vernietigd is, kan deze vrede enkel bevorderen. Zelfs het recht op staking is op subtiel wijze afgevoerd want het is interimketens verboden om uitzendkrachten naar een stakende arbeidsplaats te zenden. Aangezien het interimcontract nooit langer dan een week duurt, zouden interimsters die eventueel toch zouden proberen om hun bedrijf te bezetten natuurlijk onmiddellijk afgedankt worden waarna ze als illegale buitenstaanders opgekuist kunnen worden door de verschillende ‘politiediensten’. Een dergelijke kortstondige interimstaking zou natuurlijk eerst en vooral moeten strijden tegen de vasten en hun bonden die natuurlijk resoluut de kant van het patronaat zouden kiezen. Maar in het overgrote deel van de sociale conflicten zijn de betrokken interimsters reeds ontslagen voor ze zich kunnen organiseren met het perspectief

op enige vorm van ‘syndicale actie’. In werkelijkheid is de functie van de vastenbonden in het corporatisme ingebed als een instituut voor ‘sociale dienstverlening’ waarin elke notie van tegenovergestelde belangen of strijd tussen arbeidsters en patronen verdwenen is. De ‘sociale vrede’ die ze produceren is net zoals het principe van interimarbeid een virtuele produkt en wel één van de pijlers waarop de luchtbel van de diensteneconomie blijkt gefundeerd te zijn.

Het interimarbeidsprincipe

Zoals we tegenwoordig merken aan de steeds agressievere reclame is interimwerk één van de succesvolste produkten van de neoliberale globalisering. De wereldhandel in loonarbeid die verminkt is tot wegwerpproduct, is het universele wapen waarmee de multinationals frontaal de aanval hebben geopend op de nationale arbeidswetten en de in syndicale strijd afgedwongen arbeidsbescherming. Door de maximale vervreemding en minimale affiniteit kunnen de ‘permanente tijdelijken’ van de globalisering zich in de praktijk niet meer als klasse herkennen of organiseren. Ondertussen is het interimstatuut voor de gehele EU vereenvoudigd en goedgekeurd waardoor het Europees patronaat de basis heeft gelegd voor het verder internationaliseren van de arbeidsdistributie ten koste van de nationale arbeidsrechten in de verschillende landen. Zo worden de ‘welvaartsstaten’ en hun arsenaal aan liefdadigheidsinstellingen een ‘onhoudbaar concurrentienadeel’ dat verder afgebouwd moeten worden in een samenwerking met de corporatistische vastenbonden. Hand in hand streven bazen en omgekochte delegees naar maximale productiviteit en minimale sociale verantwoordelijkheid. De ouderwetse gedachten van eendracht en solidariteit zijn in deze corporatistische kruistocht vervangen door ‘werkgelegenheid’ en ‘veiligheid’. Het geglobaliseerde patronaat en de nationale vastenbonden vinden in dit streven dezelfde vijand, namelijk de onproductieve immigratie oftewel de ‘vreemde profiteurs’ van ‘onze sociale zekerheid’. Naar aloude kapitalistische logica worden de hardst getroffen slachtoffers de monddood gemaakte zondebokken van de huidige nationaal-socialistische waanzin. Laten we het corporatistisch complot van de multinationals, vastenbonden en regeringen ontmaskeren en hun vergevorderde sluipmoord op de sociale zekerheid bemoeilijken! Terwijl de schrijftafelmoordenaars in de regering in koor zingen dat we tot ons zeventig jaar zullen moeten langzaam sterven, is het in de praktijk nagenoeg onmogelijk gemaakt om nog arbeidscontracten te bemachtigen die langer duren dan vijf dagen... Het zal een harde en lange strijd worden waarin de grens tussen de fabrieken en de samenleving verdwenen zijn. Enkel het ontwerpen van een samenhangende totaalkritiek op de onzichtbaar gemaakte terreur van de flexibiliteit zal ons in staat stellen om methodes te ontwikkelen die het verzet tegen deze ontmenselijking van het sociale bestaan nieuw leven inblazen. Het duistere project van het cybercorporatisme is een spook dat in haar streven naar maximale productiviteit (werkgelegenheid) en totalitaire controle (veiligheid) daarover niets of niemand zal sparen. Met deze analyse hopen we een bescheiden bijdrage te leveren aan hen die nog beseffen wat voor onheil onze passiviteit voor onze kinderen zal brengen en daaruit de conclusie trekken dat de tijd van onderhandelingen definitief tot het verleden behoort. We hopen dat deze tekst kan helpen om een aantal scheidingen op te heffen en verenigd een antwoord te zoeken op de extreme wantoestanden die een belediging zijn voor elke vrijheidslevende mens die zich nog bewust is van haar eigen autonome krachten!

-- Mangas Colorados 2004

(*) De Amerikaanse, Europese en Aziatische kapitalistische centra

KNarrig

OPGEMERKT: In de reeks opgemerkte gasten op de Ijzerbedevaart mogen we zeker ook de oproep voor de bomspottingaxies van het Forum voor Vredesactie niet vergeten. Dus wie meer info wenste over deze axes had maar op de Ijzerbedevaart moeten zijn.

ANARCHISTS AGAINST THE WALL: Van de legalistische axes in Kleine-Brogel naar de directe axes in Palestina geen stap is ons te groot. Rotem en Daniela (enkele maanden geleden nog te gast in België en geïnterviewd voor De Nar 186-187) lieten ons weten dat de strijd tegen de Israëlische apartheidsmuur in alle hevigheid doorgaat. In Beit Awwa en Budrus werd er door de inwoners en activisten vijf dagenlang (19/09-23/09) hevig verzet gepleegd tegen de diefstal van land en de letterlijke betoning van de bezetting. De bouw van de muur blijft er doorgaan, ondanks de vele protestacties van de bevolking. Onderhandelingen zijn niet mogelijk, en het leger en de regering blijven repressie uitvoeren op de protestvoerders en bewoners. Vele mensen werden tijdens acties verwond door stalen kogels met rubberen omhulsel, geslagen, opgepakt en afgevoerd. Ondanks alles blijft het verzet doorgaan. Wie op de hoogte wenst te blijven van de laatste ontwikkelingen vindt alle contactgegevens terug bij hogervermeld interview.

BOMSPOTTING: U hebt het al gelezen De Nar is in serieuze financiële nood! Grijp allen naar uw geldbeugel en verlicht uzelf! Voor deze dubbele vermelding van bomspotting (dat is al driemaal), kan er misschien een centje af bij het Forum voor Vredesactie (tweemaal)? Deze krijgen toch zo’n slordige 120 000 pEuro subsidies van de vlaamsche overheid voor de beleidsperiode 2005-2009, in het kader van het sociaal-cultureel volwassenwerk. Allée en omdat we wanhopig zijn vermelden we graag nog een aantal slokoppen. In ruil graag een kleine bijdrage voor de onafhankelijke pers die jullie zo genegen is en als het even kan in pEuros. Verdienen dus een eervolle vermelding Netwerk Vlaanderen (200 000 pE), Vrede (160 000 pE) en De Maakbare Mens (Humanistisch Vrijzinnige Dienst) (150 000 pE). Aan zij die vinden dat ze in ons lijstje ontbreken; eerst af-dokken. Of Luc Devos plagierend: geef al je geld aan de arme Narretjes in de panden en de kelders, je hebt dat toch niet nodig... Alles nog eens nakijken: www.wvc.vlaanderen.be/sociaalcultureelwerk/bewegingen.htm. Wie niet meer vermeld wenst te worden of liever heeft dat we zwijgen over de rest, kan ook beter dokken! Leve de democratie!

De Verhalen

Vertel me de verhalen
Hoe we weg waren gekropen
Tussen vloeren tussen daken
Hoe we dagboeken schreven
Wat waren we bang
In onze oorlog

Vertel me de verhalen
Hoe we doodgeschoten werden
Zonder vormen van proces
En hoe we stonden te kijken
Wat waren we bang
In onze oorlog

Vertel me de verhalen
Hoe we stierven van de kou
Hoe we bloembollen aten
En hoe we zelf in leven bleven
Wat waren we bang
In onze oorlog

Vertel me die verhalen
Eén ding weet ik zeker
Niemand heeft gewonnen
Hij is niet eens begonnen de strijd
Tegen wie fout is in vrede

Vertel me de verhalen
Hoe we kranten bleven drukken
Hoe we het land bleven besturen
Hoe we geld bleven verdienen
Wat waren we bang
In onze oorlog

Vertel me de verhalen
Hoe we boeken bleven schrijven
Hoe we toneel blven spelen
Hoe we muziek bleven maken
Op vakantie bleven gaan
Hoeveel kinderen we hebben gekregen
Wat waren we bang
In onze oorlog

Vertel me die verhalen
Een ding weet ik zeker
Niemand heeft gewonnen
Hij is niet eens begonnen de strijd
Tegen wie fout is in vrede

Vertel me de verhalen
Hoeveel geld we hebben gegeven
Waar we zelf teveel van hebben
Hoeveel kleren we hebben gestuurd
Die we zelf niet meer nodig hadden
Hoeveel tijd we hebben genomen
Tussen de bedrijven door
Hoeveel wijn we minder dronken
Hoeveel eten we minder aten
Hoeveel auto we minder reden
Wat waren we bang
Voor onze oorlog

Vertel me die verhalen
Een ding weet ik zeker
Niemand heeft gewonnen
Hij is niet eens begonnen de strijd
Tegen wie fout is in vrede

Bram Vermeulen

Oorlog aan de onverschilligheid!

Bram Vermeulen (zanger, cabaretier, schilder, ...) is in de ochtend van 04 september 2004 tijdens zijn slaap overleden aan een hartstilstand. Bram was zeker geen anarchist, maar veel van zijn teksten (zie verder in dit nummer) tegen oorlog, tegen onverschilligheid, ... moeten qua strijdbaarheid, vrijheidslievendheid en maatschappijkritiek niet onderdoen voor menig anarchistisch pamflet. Bram geloofde sterk in reïncarnatie en was ervan overtuigd dat hij in zijn vorig leven nog soldaat was geweest in WO I. Een geloof dat ik niet deel, maar het zou wel mooi zijn mocht elke soldaat het geweer van schouder veranderen en overtuigd strijder worden. Dus Bram; nog veel strijdbaarheid...

-- AMP

(De Helden en De Verhalen, scherpe teksten uit brams kritische voorstelling over WO I ‘Oorlog aan den Oorlog’, zijn meteen ook mijn eerste en laatste bijdrage aan het mediatiek en commercieel uitgeperste ge-doe rond de verjaring van de bevrijding. De strijd moet nog beginnen...).

De Helden

Wie waren dan de helden?
Zij die gehoorzaam
Uit de loopgraaf klommen
Om twintig meter verderop
Hun einde te vinden in bommen?

Zij die gedisciplineerd
Op ieder bevel
Hun dood opzochten in het prikkeldraad
Gelukkig meestal dronken
Jenever is een kameraad

Wie waren dan de helden?
Zij die meer gebeiteld
In een poort zijn gebleven
Om keurig gekerfd in witte stenen
Op muren verder te leven?

Of zij die overleefden
Die met een elk jaar zwaarder te dragen
Borst van edelijzer
Nog steeds het gelijk
Van hun leiders moeten bewijzen

Die elk jaar ouder
Worden voortgeduwd
Hun zwijgen bezegeld voor het leven
En het metaal op hun borst bewijst
Dat zij gehoorzaam bleven

Vertel het me leper
Met je leugens van stenen
Met je keurig overlevend
Met je museum van Vlaanders veld
Wie is er hier een held?
Wie is er hier een held?

Oorlog aan de oorlog

Bram Vermeulen

Dans Met Mij

Wie wil er horen
Wat ze schreeuwen bij de burens
Niemand heeft gelezen
Wat ze schrijven op de muren

Wie wil er weten
Wie er wordt vermist?
Niemand heeft iets gezien
We hebben ons vergist

Wie is er bang
Zet de muziek maar aan
Er roept iemand om hulp
En ik kan hem verstaan

Wie wil er weten
Op wie er wordt geschoten?
Niemand van ons gaat kijken
De ogen zijn gesloten

Wie wil er weten
Waar de burens zijn gebleven?
Niemand heeft iets gehoord
Zo blijven we in leven

Wie is er bang?
Zet de muziek maar aan
Er roept iemand om hulp
En ik kan hem verstaan

Dans met mij

Wie wil er weten
Dat de bom al is gevallen?
Niemand durft te zien
Dat we zinken met z’n allen

Wie wil er weten
Dat met vechten voor de vrede
Iedereen al heeft verloren?
Dat willen we niet horen

Wie is er bang?
Zet de muziek maar aan
Er roept iemand om hulp
En ik kan hem verstaan

Dans met mij

En als ik uitgezongen ben
Mijn tijd van zingen is voorbij
Dan zingt een ander dit voor mij

Met andere woorden
Op een andere wijs
Maar voor dezelfde prijs

Dans met mij

Bram Vermeulen

Geel: Villa Velo ontruimd

Op vrijdag 3 september is kraakpand ‘Villa Velo’ in Geel ontruimd. Bij het ochtendgloren werden de krakers aan de voordeur verrast door een deurwaarder, vergezeld van gemeentelijke politie. De krakers kregen compleet overdonderd een bevel tot uitzetting onder de neus geduwd, met een dwangsom per hoofd (25000 euro). Omdat er op dat moment weinig krakers in het pand aanwezig waren, was vertrekken de enige oplossing. De burgemeester had hen vooraf wel beloofd tijdig te verwittigen bij een gerechtelijke dreiging, maar het bevel is langs zijn neus heen gepasseerd. Publiekelijk spreekt hij dan ook over een ‘zwarte overtreding’ van de gemeentelijke politie. Een uitzettingstermijn kregen ze niet, en de hele inboedel kwam zo op straat terecht. Na lang zoeken naar opslagruimtes kon het smeden van snode plannen opnieuw beginnen. Een pand dat achter de hand werd gehouden, werd na een degelijke inspectie ongeschikt bevonden, daar het deels nog werd gebruikt door de plaatselijke basisschool. Maar geen sprake van intimidatie, een duidelijke NEE tegen verkrotting en speculatie. Kraken gaat door en spoedig ook terug in Geel.

Klein Verzet
kleinverzet@MeanPeopleSuck.com

Kort Geluk

We hebben de bom
we hebben de stereo-tv
En in de magnetron
koken we ons diner.

Een apparaat doet de vaat
En dennengeur op de wc
‘s Winters eten we Chinees
in ons hemd bij de cv

We bedienen op afstand
hoeven nooit meer op te staan
Kijken via satellieten
hoe we landen op de maan

Telefoon in de auto
En een supersnelle trein
Het kan gewoon niet anders:
We moeten wel gelukkig zijn

Bram Vermeulen

Polonaise (met z’n allen)

En lopen doen we alleen
Achter een ander aan
Lachen doen we alleen
Waar iedereen om lacht
Alleen doen we niets
Dus we hebben het nooit gedaan
En we denken alleen wat eerder is bedacht
En houden doen we alleen
Waar iedereen van houdt
En we doen het alleen
Als iedereen het doet
En we hebben alleen spijt
Als het iedereen berouwt
Wat in orde is, dat vinden we goed
Dus we gaan alleen
Als we met z’n allen gaan
We praten alleen
Als iedereen wat zegt
Vinden doen we niets
We sluiten ons altijd aan
Maar wat afgekeurd is, vinden we slecht

Met z’n allen
Met z’n allen in een lange rij
Met z’n allen
Met z’n allen, zij aan zij
Met z’n allen zijn we vrij
Want met iedereen er bij ziet niemand mij

En dansen doen we alleen
Met z’n allen in de maat
We staan alleen
Als het op anderen slaat
En geven doen we alleen
Als iedereen wat geeft
En we hebben het als iedereen het heeft
Natuurlijk zijn we ervoor
Net als iedereen
Ertegen zijn we ook
Maar dan zeker nooit alleen
De verandering is mooi
Alleen als iedereen dat wil
We zijn de meerderheid en houden ons stil

Met z’n allen
Met z’n allen in een grote brij
Met z’n allen
Met z’n allen in een rij
Met z’n allen zijn we blij
Want met iedereen erbij ziet niemand mij

Dus we vallen niet op
En we wijken niet af
Beginnen doen we niets
Maar we maken wel af
We zijn niet bang, maar ook nog laf

Bram Vermeulen

Beste lezersters,
vanaf heden vindt u in uw geliefkoosde gazet een nieuwe vaste rubriek ‘Duizend bommen en granaten’, waarmee we wat meer spanning hopen te brengen in de dagelijkse sleur en mensen aan te zetten tot de directe axie. Van handige receptjes over licht ontvlambare cocktails tot oproepen voor meer ludieke, maar steeds even effectieve verzetsdaden. Suggesties zijn steeds welkom! (Net als bijdragen voor de andere vaste rubrieken natuurlijk.)

Alle pompoenen vrij!

Het was even niet makkelijk kiezen, voor een passende opener voor deze rubriek. De funderingen voor de eerte ‘kerstmarkten’ worden reeds gegoten, maar zijn nog lang niet droog of we kregen bij De Nar al de allerbeste wensen voor 2005 toegestuurd van Oxfam Solidariteit (ze zouden eens moeten weten...). Een schrijfsel over een licht ontvlambare kerstboom en dito attributen leek ons alleszins al iets kindvriendelijker dan speculaties over een knetterende baard met bijbehorende sint. Neen, van de kindervriend bij uitstek blijf je af. Zeker met Lucifer, godslasterlijk! En het gedweep met betere blanke tijden en vrolijke ‘negerslaafjes’ dan? In de zak die zwarte pieten en kinderen aan de macht!

Bij het aanschouwen van zoveel commercieel gehunker naar de gunst van jong en oud zou je bijna gaan vergeten dat de goede middenstandster sinds kort een nieuwe commerciële horror in de etalage heeft gezet; halloween. Het is drummen en consumeren van koopjes naar koopjes, met daartussen vaderkes- en moederkesdag, moederkes- en vaderkesdag bis, sinterklaas, kerst, sint-

valentijn, allerzielen, citytrips en grote vakantie, dag van de klant, secretaresdag, en ik vergeet wellicht nog zo’n 359 andere gelegenheden. De commerciële gruwel kent net als de consumptiedorst van menig westerse ‘koning-klant (m/v)’ duidelijk geen grenzen. Halloween wordt dan ook zo weer uit de vitrine verstoten door de kindervriend, maar de ware gruwel kent noch rust, noch genade. We zouden haast vergeten dat velen op deze planeet nog dagelijks moeten strijden voor wat drinkbaar water en een (te) weinig eten.

Erger nog met halloween bereiken we nieuwe toppen in de wansmaak van het consumentisme. Tonnen voedzame pompoenen zijn voorbestemd om weg te rotten in onze westerse ‘pretparken’, onze villawijken, onze uitstalramen,... Tegen deze moorddadige verspilling is maar één remedie; hak de bourgeois en de brave burgersters in de pan en draai de pompoenen in de soep! Deze boodschap verspreidt het Pompoenen BevrijdingsFront!-belgië nu reeds enkele jaren met groeiend succes. Het is simpel: spreek af met een paar vriendinnen en vrienden voor een nachtelijke

wandeling in de mooiere villawijken, de mekka’s van de consumptie, de parken van verderf,... en bevrijden maar! Volgende maand lees je in De Nar hoe je de bevrijde pompoenen vervolgens kunt omtoveren in krachtvoer voor verzetsstrijdersters, werklozenes, klassenlozenes, daklozenes,... Mocht je willen wedijveren met de vrienden en vriendinnen uit Tervuren en voor de 250 pompoenen gaan, kun je best eerst even een aantal bevriende organisaties contacteren om je ‘afzet’ te verzekeren.*

Vergeet niet: geen gezeik! Alle pompoenen zijn eetbaar. Geen dialoog met sociaal ingestelde of democratische burgertrutten. Sabotage is de boodschap! Al krijg je niet alle pompoenen verwerkt, de nietsontziende gruwel wordt alvast duchtig tegengewerkt. Succes ermee!

-- AMP.

**Zet ze maximaal te kakken, laat je dus niet pakken. Food not Bombs!- leuven helpt graag het PBF! bij de uitvoering van haar programma van radicale herverdeling, maar er zijn ook nog nieuwe markten aan te boren... (zie o.a. contactgegevens in Anargenda).*

Geen compromis ter verdediging van de pompoenen!
Pompoenen BevrijdingsFront - Beginselverklaring

Het Pompoenen BevrijdingsFront! (PBF!) is een deel van een internationaal netwerk van niet-hiërarchische groepen die zich inzetten voor een radicale en geweldloze strijd tegen het oneigenlijke gebruik van pompoenen. De beslissingen worden bij eensgezindheid genomen; leiders, partijraden, beslissingen van hogerhand,... zijn ons onbekend.

- Elkeen die zich terugvindt in deze organisatievorm en de doelstelling van het PBF! onderschrijft, kan in naam van het PBF! acties organiseren.
- Deze acties moeten echter radicaal en zonder compromis gebeuren en dit zowel in vorm als in doel. Het PBF! heeft slechts één doel: de onmiddellijke stopzetting van het oneigenlijk gebruik van pompoenen voor louter commerciële doeleinden! Hierover kan in geen geval onderhandeld worden.
- Het PBF! staat voor radicale maar geweldloze acties. Geweldloos, in die zin dat het geen enkel lichamelijke schade toebrengt aan eender welk dier (bv. de mens). Deze beperking is voor het PBF! een absolute, doch voldoende voorwaarde om een aktie als geweldloos te bestempelen. In onze (?) kapitalistische samenleving is eigendom bij uitstek een middel tot onderdrukking; elke gerichte aanslag op materiële belangen van de onderdrukkers kan dus op de steun rekenen van het PBF! (voor zolang ook aan voorgaande voorwaarden voldaan is natuurlijk).

-- PBF!-belgië

VEGAN DELI-CORNER

Gemistá (gevulde tomaten)
(voor ongeveer 4 personen)

ingrediënten:

8 dikke tomaten • 1 ui • 350 gram rijst • olijfolie • zout & peper • (Griekse) munt • fijn gesnipperde look • water

bereiding:

- 1) Snij de kapjes bijna helemaal van de tomaten en hol ze uit met een klein lepeltje. Hou de kapjes, het vruchtvlees en het sap even apart.
- 2) Bak een fijngesneden ui en voeg als de ui wat glazig begint te worden het vruchtvlees, de sap, de rijst, de olijfolie en de kruiden toe. (Voeg er wat water aan toe, zodanig dat de saus niet te droog wordt.)
- 3) Neem het mengsel na 5 minuten van het vuur. De rijst hoeft niet gaar te zijn, het kookt toch verder in de oven.
- 4) Neem een ovenschotel en smeer de binnenkant in met wat olie. Schik

daarin de uitgeholde tomaten en vul ze met het mengsel. Het overige mengsel giet je in de schotel naast de tomaten. Voeg tot slot olijfolie toe, en een beetje water zodat het eten niet uitdroogt.
5) Zet voor ongeveer een uurtje in de oven op 200°C. Vergeet de oven niet voor te verwarmen.

Smakelijk en laat ze leven,

-- het ongedierte in de keuken.

PS: Vergeet nooit dat er maar één gouden regel is in de keuken: niks moet, alles kan! Varieer dus naar hartelust, maar experimenteer misschien vooral als je geen hongerigen op bezoek hebt. (noot van een ervaringsdeskundige in het culinair experimenteren.)

Reeds verorberd: Hot tortilla & Tzatziki (Nar 188)

We zijn niet naar de gevangenis gekomen om te werken!

Of waarom Pascal Brozzoni de ateliers van de gevangenis van Clairvaux in brand stak

Op 16 april 2003 steken gevangenen het vuur aan de ateliers van de centrale gevangenis van Clairvaux (Aube), uit protest tegen de sluiting van de cellen gedurende de dag en omwille van de omstandigheden waarin de bezoeken moeten verlopen.

Als enige antwoord: twaalf gevangenen aangeklaagd! De Franse staat blijft doof voor de eisen van de gevangen. Laten wij onze stem horen voor we allen in de gevangenis zitten! Solidariteit met de beschuldigten van Clairvaux! Laten we aanwezig zijn op hun proces in beroep in Reims!

Met de beweging van gevangenen eisen we:
• ***automatische verkrijgen van voorwaardelijke invrijheidstellingen!***
• ***opheffing van de ERIS (gemaskerde bewakers)!***
• ***afschaffing van de isolatiekwartieren en strafcellen!***
• ***geen verwijdering van familie en vrienden!***
• ***stop de bouw van nieuwe gevangenissen!***

Eerst en vooral, en ongetwijfeld tot spijt van sommigen, is dat wat gebeurde op 16 april 2003 in de centrale gevangenis van Clairvaux geen muiterij, zelfs niet het begin van de grote avond.... Noch voorbedachte rade, noch overleg, noch organisatie. Een motief? Bah... simpel, het is toch een bevrediging om een gevangenis te zien die... En wat dan nog, er is geen toeval: de houding van Danet (de directeur van de centrale) en van heel de klik van de directie had lang genoeg geduurd, er was een nogal expliciet antwoord nodig!

Danet, je hebt gespeeld en verloren! Speel je opnieuw?

De directie had, bijvoorbeeld, recent de bezoeken van de naasten veranderd zonder de gevangenen te verwittigen behalve dan door een armzalige affiche waaraan niemand aandacht had geschonken. Wat moest gebeuren, gebeurde: weigeren van bezoek aan de familieleden die zich alle moeite getroosten om op bezoek te komen en voor wie de tien ongelukkige minuten dat ze te laat waren fataal waren. Het ontbreekt hen niet aan schaamte, noch aan lafheid, zij die aan een familie een bezoek weigeren! Na het protest van de gedetineerden, liet de directie de volgende morgen de gevangenen een papier toekomen dat hen informeerde over de verandering van het reglement... Maar de gedetineerde en zijn familie werden voor gek gezet, en fout toegegeven is niet fout vergeven!

In die periode, en onder het valse voorwendsel van de muiterij in gebouw A van februari 2003, werden de bezoeken niet verwarmd, noch gekuist... wat ons verplichtte onze familie te ontvangen in omstandigheden die echt... Bon, niet nodig hier een tekening bij te maken!

En de detentie? Opnieuw diezelfde arrogantie van de directie! Bijvoorbeeld, het was al drie jaar dat de gedetineerden zich beklagden dat er slechts één telefooncabine voor 90 gedetineerden was, slechts twee wasmachines (uiteraard regelmatig buiten gebruik) voor 150 gedetineerden, of dat de prijzen van de externe kantine ongelooflijk waren... Bij elke reden tot ontevredenheid reageerde de directie steevast met de politiek van de struisvogel...

Kortom, tegenover de stilte en de lafheid van deze vreemde vogels, moest er uiteindelijk wel een antwoord komen!

Duizend redenen dus om er genoeg van te hebben om als idioten genomen te worden, en dus, de 16de april 2003, heb ik de rekening gepresenteerd: de brandstichting van de ateliers... Het schijnt dat er schade is voor meer dan 4 miljoen euro's... Ik werd, samen met twaalf andere onschuldige gedetineerden onmiddellijk getransfereerd. Richting strafcellen van de arresthuizen in de regio Parijs (Fleury, Osny, Fresnes, Bois d'Arcy) of het Oosten (Varennes le Grand, Besançon). Anderen werden in de strafcellen van Clairvaux geplaatst (voor gemiddeld een maand), daarna in het isolatiekwartier, voor hun transfer naar Fresnes. Heel de bende werd daarna ondergebracht in een nieuwe centrale gevangenis ergens begin september...

Niets werd gegeven, alles werd genomen... En alles moet nog genomen worden!

Na die mooie dag, of beter gezegd, na de brand, geen werk meer voor de gedetineerden, en dan, zoals een gedetineerde durft te schrijven in l'Envolée: «de ambiance was weg... ze hebben de centrale omgebouwd tot een QHS (Quartier de Haute Sécurité)... het is weinig overtuigend, het is allemaal voor niets...». Mooie geschiedenis! Goed, laat dit duidelijk zijn, we zijn niet naar de gevangenis gekomen voor de ambiance, en wat betreft degenen die klagen dat ze sindsdien geen werk meer gehad hebben, awel, we zijn hier ook niet voor het werk! Serieus blijven!

We vegen onze ... aan het werk! We zitten in het gevang, en een aantal willen het spel spelen van het gevangeniswezen en het gerecht: braaf zijn, hun schulden betalen en alles zal goed verlopen? Het moet maar eens gedaan zijn! Geen enkel compromis is mogelijk, en zelfs zij die collaboreren (we hebben de verklaringen gezien, héhé!) worden daarvoor wel zeer slecht betaald...!

Begrijp wie begrijpen kan... In plaats van aan het werk te denken, zou men beter vechten (of op zijn minst diegenen steunen die vechten!) opdat het gerecht haar eigen wetten zou respecteren, met name: strafkijwischeldingen met de helft... voor allen.

In elke strijd in de gevangenissen, of het nu voor 'vrije' bezoeken is, de TV, de toegang tot de telefoon, ... voor elke verbetering van de levensomstandigheden in de gevangenis en de aanpassingen waarvan onze naasten hebben geprofiteerd, voor dat alles, zijn er doden gevallen, en jaren van eenzame opsluiting voor de minderheid die durfde te vechten.

De verworvenheden van de opstanden, van de collectieve strijd... van 1974 of van het begin van de jaren 80 worden vandaag in vraag gesteld en niemand zal vechten in onze plaats, en zeker niet degenen die zichzelf tot de vertegenwoordigers van de gedetineerden en hun

familieleden verklaren... Niets werd gegeven, alles werd genomen... En alles moet nog steeds genomen worden!

Om terug te komen op de gerechtelijke consequenties van die 16de april 2003, het moet vooreerst gezegd worden dat er geen onderzoek is geweest, d.w.z.: de rijkswachters zijn ons komen ondervragen tussen half juni en begin juli, maar niemand van ons heeft een onderzoeksrechter gezien. Het is pas toen we de oproep tot de rechtzitting kregen, op de uiterste limiet van de legale tien dagen, dat wij allen te weten kwamen waarvoor we beschuldigd werden. Trouwens, ook hiervoor hebben ze zich niet uitgesloofd, op een detail na zijn het dezelfde inbeschuldigingenstellingen voor iedereen.

Om u maar te zeggen in hoeverre deze beschuldigingen schijn zijn voor wat mijn medebeschuldigten betreft: één van hen heeft verder blijven werken in de ateliers van Clairvaux, hij werd daarna zelfs benoemd in andere functies... tot men hem zijn participatie in een protestbeweging laat betalen in november laatstleden door een inbeschuldigingstelling in deze zaak. Je moet er maar het lef voor hebben! Afschuwelijk!

Op 15 december laatst verschenen we dan allen voor het gerecht, en we zijn er in geslaagd de zaak te laten uitstellen tot 9 maart. Wat niet weg neemt dat het een mooie schijnvertoning was... Dus, de 9de maart zetten we dat recht! Ik zal alles wat ik hier zeg, ook dan zeggen aan Danet en aan zijn acolieten, aan de Procureur, aan de rechter, aan al degenen die het willen horen, en als ik de redenen waarom ik alles in de fik heb gestoken niet verberg, dat dan op z'n minst ook het Gevangeniswezen ter verantwoording wordt geroepen voor haar daden.

Wat de directie van Clairvaux er ook van moge denken - zij beschouwt de dagen in het cachot, de maanden van gesuikerde strafherziening, de transfers ver van de familie... als simpele 'onaangenaamheden'... - ik zal die 'onaangenaamheden' niet aanvaarden, ik zal niet aanvaarden dat onschuldigen jaren erbij gelapt krijgen.

Ik vraag dus ook te worden berecht voor assisen: na het onderzoek zal ik alleen staan voor de rechtbank, in plaats van met een tiental... des te beter, ik zal het ervan nemen!

Ik neem de verantwoordelijkheid op voor wat ik heb gedaan, beter: ik eis het op. Dat zal sommigen schokken, die altijd klaar staan om te blaffen, om verantwoordelijk te zijn, maar nooit schuldig. Dus ja: verantwoordelijk, schuldig en fier voor mijn daden.

In de hoop dat de boodschap duidelijk is: de aanvragen tot overplaatsing van de gedetineerden moeten snel en goed behandeld worden! Er kan geen sprake van zijn dat men in een gevangenis blijft rotten terwijl men al maanden wil vertrekken... En het Gevangeniswezen moet onze families respecteren...

Ik profiteer ervan om al degenen hartelijk te groeten die aanwezig waren op de zitting van 15 december laatst en/of zullen komen op 9 maart om hun solidariteit te tonen met de aangeklaagde onschuldigen en met mezelf, en meer in het algemeen met de strijd van de gevangenen en hun families (Centrale van Moulins, februari 2004).

De repressie duurt voort

Alle gevangenen die na de brand in de centrale werden overgeplaatst of ervan worden beschuldigd, werden ver van hun familie geplaatst en hebben hun detentieomstandigheden zien verslechteren. 'Collaterale schade' zal de Administratie zeggen... Maar sommigen zijn nog altijd niet uit isolatie, anderen blijven opgesloten in arresthuizen.

Voor wat betreft de belangrijkste beschuldigde van de brandstichting van de centrale gevangenis van Clairvaux, Pascal Brozzoni, hij werd de dag na het proces van 9 maart overgeplaatst van de centrale van Moulins naar het isolatiekwartier van het arresthuis van de Santé, in Parijs. Twee maand later werd hij overgebracht naar een nieuw arresthuis in Rouen (Normandië). Vandaag hoort Pascal niet in een arresthuis: als veroordeelde tot een lange gevangenisstraf zou hij moeten opgesloten worden in een centrale gevangenis, met een gunstiger gevangenisregime (langere bezoektijden, toegang tot telefoon, etc.). Hij heeft niets te zoeken in Rouen, ver van zijn vrienden en familie.

Deze overplaatsing komt bovenop een lange reeks van disciplinaire maatregelen tegen hem na zijn duidelijke standpuntinnamen tijdens het proces en na zijn deelname aan een collectieve actie van de gevangenen begin maart in de centrale van Moulins, die hij al had moeten betalen met een tiental dagen cachot. De maatregel moet gezien worden in de algemene context van de repressie tegen de gevangenen die participeerden aan de collectieve acties in Moulins sinds het begin van het jaar: overplaatsing (en verwijdering ver van hun naasten) van de Baskische gevangenen waarvan de kompanen in opstand waren gekomen tegen de uitzonderingsmaatregelen met betrekking tot de bezoeken, plaatsing in isolatie gedurende meer dan een maand van Laurent Jacqua, en recenter de overplaatsing (en afranseling) van Jean-Marc Rouillan en drie andere gevangenen.

Verslag van een mobilisatie

De mobilisatie tijdens het eerste proces was het resultaat een de collectieve arbeid van verschillende groepen, individuen, lokaal (in Troyes) en over heel Frankrijk. Tijdens de eerste twee zittingen was de zaal vooral voor de gevangenen, de laatste dag echter hadden de bewakingsvakbonden opgeroepen om de zaal af te schermen...

De mensen die gekomen waren in solidariteit met de gevangenen kregen hun deel van de repressie: aanhouding van personen die verdacht werden van het plaatsen van tags en plakken van affiches, politie-interventie in de vroege morgen in een plaats in Troyes waar debatten en een concert doorgingen en kameraden overnachten...

De stad Troyes werd niettemin overdekt met tags en solidariteitsaffiches - dezelfde affiches werden ook opgemerkt in Parijs -, door uitzendingen op vrije radio's, militante tijdschriften, etc. werd goed bericht over het proces en het belang ervan. En er waren ook een aantal artikelen in de nationale en lokale pers die redelijk positief waren voor de aangeklaagden. Vandaag bereiden individuen, collectieven, etc. de mobilisatie voor het proces in beroep, die op een nog niet vastgestelde datum zal plaatsvinden in Reims.

-- Pascal Brozzoni

Voor meer informatie:

<http://vivelesmutins.freesevers.com> (actualiteit over de gevangenenbeweging, foto's, teksten over de muiterijen).

Brochures (vrije prijs, op aanvraag: vivelesmutins@no-log.org):

- *Le dossier René Danet, cité en 1974 dans l'affaire du décès du jeune Patrick Mirval à Fleury-Mérogis, aujourd'hui directeur de la centrale de Clairvaux*
- *L'incendie des ateliers la prison de Clairvaux: faits, procès, mobilisation. Dossier complet!*

Compilatie in solidariteit geproduceerd door AKTION-K, met Division Ruines, Nocif, Craft, Disxyouth Army, Action Directe, No Time To Lose, Smell Bad, Bush Degout, Fred Pourris, Misspent Youth, ... (Vrije prijs)
Contact: actionk@no-log.org.

Wat er gebeurd is in de gevangenis van Clairvaux

Solidariteit met gevangenen in strijd - Steun de muitters in de Franse gevangenis

Een eerste muiterij in de centrale van Clairvaux vond plaats op 8 februari 2003. De gevangenen verwoestten Gebouw A om te protesteren tegen de sancties opgelegd tegen twee van hen. De muitters verzetten zich 7 uur tegen de bestorming van de CRS (antioproer eenheid) en de mobiele rijkswacht. De tumultueuze bezetters worden dan uit het onbewoonbaar geworden gebouw gehaald en overgebracht naar arresthuizen. Veel onder hen worden in isolatiekwartieren geplaatst, detentieregime dat synoniem is met ‘witte folter’: alleen in de cel en op de wandeling, de gevangene wordt verboden wie dan ook te zien.

In dezelfde periode kondigt Perben, de minister van Justitie, de oprichting aan van de ERIS: speciale teams van «superbewakers», getraind zoals de GIGN (speciale interventietroepen van de politie), en experts in het hanteren van de matrak. Hun taak: afranselen, vernederen, terreur. Zij treden gemaskerd op, wat hen toelaat hun dierbare anonimiteit te bewaren...

Een tweede muiterij vindt plaats op 16 april 2003. Deze keer zijn het de werkateliers van Gebouw A die in brand worden gestoken, vooral in protest tegen de sluiting van de cellen tijdens de dag, waardoor de mogelijkheden van de gevangenen om elkaar te ontmoeten worden gereduceerd, en tegen de beschamende omstandigheden waarin de bezoeken verlopen. Na de interventie van de ordestrejdkrachten worden vele gevangenen in het cachot gestoken of getransfereerd naar arresthuizen, vaak in isolatiekwartieren. Twaalf gevangenen, min of meer per toeval uitgekozen, worden daarna aangeklaagd wegens beschadiging van publieke eigendom en geweldpleging.

Tijdens de rechtszitting in eerste aanleg, in maart 2004, in de correctionele rechtbank van Troyes, verlaten 11 van de 12 gedetineerden de zaal om te protesteren tegen de parodie van het Recht dat op hen wordt toegepast, samen met de zowat 70 personen die gekomen zijn om hen te ondersteunen. Want als, zoals men weet, het recht niet voor iedereen hetzelfde is, maar afhankelijk van het feit of men «machtig of armzalig» is, heeft ze hier de karikatuur bereikt, met een niet bestaand vooronderzoek. De advocaten vragen opnieuw uitstel, teneinde een herziening en een echt onderzoek van de feiten te bekomen.

Pascal Brozzoni, die de verantwoordelijkheid neemt voor zijn daden, wordt veroordeeld tot 7 jaar bijkomende gevangenisstraf. Enkele gevangenen worden gedeeltelijk, of zelfs geheel buiten vervolging gesteld, maar 10 gedetineerden lopen straffen op van 18 maanden tot 5 jaar. De solidaire gevangenen besluiten in beroep te gaan om te bereiken dat alle onschuldigen uiteindelijk vrijgesproken zouden worden en om echt het woord te kunnen nemen... in de hoop het proces te kunnen maken van de gevangenis in het algemeen en van de centrale van Clairvaux in het bijzonder!

In deze wereld die men verandert in een gevangenis, heeft men altijd gelijk om in opstand te komen! De antisociale politiek die overal in Europa wordt gevoerd door zowel rechtse als linkse regeringen (verlagen van de lonen, aanval tegen de sociale zekerheid en de pensioenen, veralgemening van de bestaansonzekerheid, etc.) gaat gepaard met een repressieve politiek die tot doel heeft de terreur te verspreiden bij alle proletariërs. Razzia's worden georganiseerd in de volksbuurten waar de politie zich gedraagt als een bezettingsmacht, de leeftijd waarop men strafrechtelijk verantwoordelijk is wordt verlaagd tot 10 jaar en vanaf 13 jaar wordt je opgesloten,

rechtbanken worden opgericht in de HLM wijken om snelrecht toe te passen, fichage wordt ingevoerd vanaf de lagere school en leraars en sociale werkers worden aangemoedigd om te collaboreren. De flikken worden uitgerust met oorlogswapens en flash-ball, flikken in burger hebben voortaan het recht iedereen te fouilleren die ze willen. Rechtbanken worden geïnstalleerd in de neutrale zones, de termijn van opsluiting van mensen zonder papieren wordt verlengd tot

32 dagen. Stakingspiketten worden onderdrukt, bezetting van gebouwen en elke vorm van zelfgeorganiseerde strijd worden gecriminaliseerd. De lijst van het offensief is lang!

Het gaat hier niet om afzonderlijke en toevallige maatregelen, maar duidelijk over een totalitaire logica van sociaal beheer door de Staat: die vertaalt zich in een programma voor de bouw van 32 nieuwe gevangenis, van 95 gesloten opvoedingscentra (gevangenis voor jongeren), van 7 gesloten centra voor mensen zonder papieren. En de oude en nieuwe instellingen zullen moeten gevuld worden. De opsluitingomstandigheden worden er onleefbaarder: opnieuw in vraag stellen van de verbeteringen die waren gewonnen door strijd in het verleden (zoek zonder glas, beter voorzieningen voor de familie), overbevolking van de arresthuizen, steeds zeldzamere voorwaardelijke vrijlatingen, sluiting van de celdeuren in de gevangenis voor langgestraften (centrales en detentiecentra). Die laatste maatregel betekent dat het contact tussen de gevangenen beperkt wordt tot het strikte minimum... en dat gedurende 10 jaar, 15 jaar. Soms langer... Het gaat hier om een politiek van psychologische vernietiging, en de gevangenen kunnen niets anders dan hiertegen in opstand te komen.

De eisen!

Laten we deze revolte steunen! Kom naar Reims wanneer het proces in beroep plaatsvindt tegen de gevangenen die aangeklaagd worden voor de brandstichting van de gevangenis van Clairvaux. En met de beweging van gevangenen eisen we:

- 1.onmiddellijke vrijlating van de minderjarigen, van de zieken, van degenen met psychiatrische problemen en van de mensen zonder papieren
- 2.de automatische vermindering van de straffen door de systematische toepassing van de voorwaardelijke invrijheidsstellingen, graties en strafherzieningen
- 3.de verbetering van de detentieomstandigheden door de heropening van de celdeuren in de centrales, afschaffing van de isolatiekwartieren, de strafcellen, de folterbrigades (ERIS) en van de intieme fouilles
- 4.correctie bezoekomstandigheden en zorg voor de familiale en vriendschapsbanden, behoud van contacten met de naasten
- 5.het opgeven van de projecten voor de bouw van nieuwe gevangenis en vooral van de hoog beveiligde gevangenis

Anarchist Black Cross Antwerpen:
abc-antwerp@linuxmail.org

Anarchist Black Cross Gent:
PB 40 - 9000 Gent 2 - België
e-mail: abc_gent@yahoo.com
http://www.geocities.com/abc_gent/
rekeningnr. : 001-3364945-91

<http://www.anarchistblackcross.org>

infomania OKTOBER - NOVEMBER 2004

Je geld of je leven - over armoede en armoedebestrijding

MAANDAG 11 oktober
“Hoe wordt armoede ervaren?”
door ‘Ervaringsdeskundigen’

Twee ervaringsdeskundigen komen het verhaal doen van hoe zij armoede aan den lijve (hebben) ervaren.

MAANDAG 18 oktober
“Economische theorie, ideologie, en ongelijkheid”
door Ingrid Robeyns (Universiteit Amsterdam)

De economische theorie beweert op een objectieve manier verklaringen en metingen te geven van welvaart, armoede en rijkdom. Maar is dat wat ze de facto ook doet? Of is ze toch ideologischer dan menig econoom zelf erkent?

MAANDAG 25 oktober
“Zelforganisatie van kansarmen”

door André De Cock (Beweging van mensen met een laag inkomen en kinderen)
en Daniël Deblaere (Solidariteit zonder grenzen)

Wat is armoede? Is armoede hetzelfde als geldtekort? Is armoede nood-gedwongen genoeg nemen met minder? Of is armoede een vicieuze cirkel waaruit je moeilijk loskomt? Wanneer voel je je arm? Als je afhankelijk wordt van een uitkering? Of ben je arm als niemand nog voor je wil zorgen? En vooral: hoe (on)schuldig ben je aan armoede?

MAANDAG 1 november
“Armoede en vrije markt”
door Martin De Vlieghe (Universiteit Gent)
en als tegenspreker Francine Mestrum (ULB)

Verdediging van de vrije markt als dam tegen elitevorming en uitbuiting versus aanval op het vrije marktsprincipe als bron van sociale ongelijkheid. Twee volledig tegengestelde meningen over hoe armoede kan worden bestreden.

MAANDAG 8 november
“Armoede, budgetbegeleiding en empowerment”
door Freya Versluys (Artevelde Hogeschool)

Empowerment betekent (meer) greep krijgen op het eigen leven en de bestrijding van structurele uitsluitingsmechanismen. De spreker stelt de volgende vraag: hoe en onder welke voorwaarden kunnen welzijnsinterventies - die ingrijpen op een werkelijkheid van maatschappelijke ongelijkheid - empowerend zijn? Om antwoorden te vinden bestudeerde ze budgetbegeleiding als antwoord op armoede. De invalshoek die ze in haar analyse hanteert is die van (on)gelijkheid in hulpverleningsrelaties zelf.

MAANDAG 15 november
“Sociale theorie en armoede”
door Thierry Kochuyt (KUL)

De spreker zal een kritisch overzicht geven van de diverse wijzen waarop de sociale theorie naar armoede aankijkt. Vervallen armen tot een aparte cultuur, gaan ze zich gedragen als opportunistische nutsmaximalisten? In de praktijk is het antwoord vaak complexer dan deze simplistische vragen laten vermoeden.

In 1995 ontstond binnen het Anarchistisch Centrum te Gent het idee om wekelijks een info-activiteit te organiseren. Zo gezegd, zo gedaan. Zoveel jaar later is Infomania op maandag een vaste traditie geworden. Allerlei actiegroepen die de voorbije vijf jaar het daglicht zagen, zijn er al komen spreken, (min of meer) politieke films van allerlei slag zijn er vertoond en eminente professoren gaven hier hun wijsheden prijs.

In samenwerking met AKuniv organiseert Infomania nu gedurende twee maanden een cyclus over armoede en armoedebestrijding. Elke maandagavond ben je vanaf 20u welkom in het Anarchistisch Centrum, Sparrestraat 1a te Gent. De inkom is gratis. Hieronder vind je een overzicht van de cyclus. Meer info en volledige beschrijvingen van het programma vind je op www.anarchie.be. Je kan ook bellen naar 09/330 86 32 of een briefje sturen naar F. Van Ryhoven-laan 134, 9000 Gent.

AnarGENDA

GENT	
Elke maandag	3 Charels - volxkeuken - 20.00u -- Leiekaai 317 A.C. Assez - Infomaniacyclus rond armoede en armoedebestrijding (zie ook p.11) - 20.00u -- Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort)
Elke dinsdag & vrijdag	Buurtkeuken - 18.00 -- Hulstboomstr. 71, Brugse Poort
Elke woensdag	A.C. Assez - volxkeuken - 20.00u -- Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort) Oude brandweerkazerne - Muiden - volxkeuken - 20.00u
Elke donderdag	Palinghuizen - volxkeuken 20.00u -- Palinghuizen 144, 9000 Gent - bij Westerbegraafplaats
Elke vrijdag	A.C. Assez - Algerijns/vluchtelingencafé - 21.00u -- Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort)
Elke zondag	Ivago - volxkeuken - 20.00u -- Staaksenstraat, 9000 Gent
Vrijdag 8 oktober	Queer Kafee - open 20.00u, performances 21u -- Vacuum Circus, Tortelduifstraat 47 Gent. (Geen honden, geen drugs)
Woensdag 13 oktober	Trainstoppers terug voor de rechter - 14.30u-15.30u -- Hof van Beroep Gent

ANTWERPEN	
Elke eerste 4 dagen v/d maand	kafee Den Hopsack - Infotheek - 21.00u tot 23.00u -- Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen
Elke maandag (ipv. woensdag)	Het Badhuis - volxkeuken om 19.00u -- Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen
Elke dinsdag	Anarchistisch Buurthuis ‘t Kievitje - volxkeuken -- Ploegstraat 26 (achterkant Zoo) koken vanaf 14.00; maaltijd 17.30u; 20.00u film of sprekerster
Elke dinsdag & donderdag	Anarchistisch Buurthuis ‘t Kievitje - Weggeefwinkel van 14 tot 18u -- Ploegstraat 25 te Antwerpen.
Woensdag 13 oktober - 20.00u	‘Animal Matters : Or, why animals matter to feminism’ - (Dierenkwesties : of, waarom dieren van belang zijn voor feminisme) by/door Lynda Birke (in English) -- Prijs: 3 euro -- Plaats: Cultureel Centrum Berchem (CCBe), Driekoningenstraat 126 - 2600 Berchem.

BRUGGE	
UITGEZONDERD -- uitgezonderd@lycos.com - PB 715, 8000 Brugge (geen naamsvermelding!)	
Elke 1e zaterdag v/d maand	volxkeuken - 19.00u (met vooraf infotheek vanaf 17.00u)
Elke zondag (behalve 1e v/d maand)	Infotheek - 14.00u t.e.m. 17.00u
Elke 3e zaterdag v/d maand	volxkeuken + optreden / film / info (in de Zandberg - Daverlopark, Assebroek)
DE ZANDBERG -- Daverlopark, Assebroek	
Vrijdag 8 oktober - 20.00u	Actiepoëzie-avond
Zaterdag 16 oktober - 19.00u	Volxkeuken
Vrijdag 22 oktober - 20.00u	Video-actienieuws

DOORNIK	
Woensdag 6 oktober	Actie tijdens proces Marcel Fort (illegaal storter in d’Hoppebos), 09.00u, Justitiepaleis Doornik, georganiseerd door Patdagach - FOuRT(e)

LEUVEN	
VILLA SQUATTUS DEI -- Schapenstraat 29, 3000 Leuven - sociaalcentrum@hotmail.com - 0496/40 85 65	
elke woensdag	Volxkeuken - koken vanaf 15u, eten vanaf 18u: een 100% plantaardige maaltijd aan vrije bijdrage richt-prijs 1.5 pEuro -- (Food Not Bombs!-Leuven: te contacteren via sociaalcentrum@hotmail.com)
<i>Tijdens alle activiteiten: Infotheek: een bibliotheek met boeken en tijdschriften over anarchisme, kraken, feminisme, dierenbevrijding, anti-fas-cisme...</i>	
9 november	concert:IT! (ska-punk)
LUIK	
Elke 1e zaterdag v/d maand	Le Chemin Vert - Vergadering van de Fratanargroep - www.anarchie.be/fratanar/ -- Rue du Méry 20, 4000 Liège
Vrijdag 24-09	Casa Nicaragua - SERGE UTGÉ-ROYO: spectacle autour de chansons françaises et espagnols en hommage aux révolutionnaires espagnols de 1936. -- 23 rue Pierreuse, 4000 Liège

HASSELT	
De Zeven Dweren -- Koningin Astridlaan 68, Hasselt (tegenover station)	
Elke woensdag - 18.00u	vegan volxkeuken
Elke vrijdag - 17.00u	kafee van Babel

ONDERTUSSEN BIJ DE NOORDERBUREN. . .	
22-23-24 oktober: Utreg Punk Festival , tientallen groepen voor 20 pIEURO. Meer info en voorverkoop, zie www.utregpunk.tk	
6 november: 6de Anarchistische Boekenmarkt met stands uit binnen- en buitenland, van 11 tot 18u, cultureel centrum Parnassos, Kruisstraat 201 te Utrecht. Contactadres: peetje@antenna.nl	
9-10-11 november: Drie dagen van verzet tegen de EU-top rond immigratie en integratie , Groningen. Meer info zie www.n10.nl	
19 oktober: Symposium tegen migratiebeheersing ‘De Prijs van de Uitsluiting’ , vanaf 14u in de Stopera, Amstel 1, ingang Zwanenburgwal envanaf 19.30u in de Universiteit Amsterdam, Spinhuis, Oudezijds Achterburgwal 185 in Amsterdam.	
Voor meer info:www.prijsvandeuitsluiting.nl, searchweb@xs4all.nl, 0031 20 67 21 452 (Jan)of 0031 20 627 9661 (Wytse)	

STUUR TIJDIG JE ACTIVITEITEN DOOR! BIJ VOORKEUR VIA E-MAIL NAAR AGENDA@DENAR.BE

WIE OF WAT IS DE NAR?

Mag ik even mezelf voorstellen:

Hallo, ik ben een schrijversterscollectief, maar sta reeds langer met beide voeten middenin het strijdgewoel. Mijn naam is De Nar en mijn motto is “geen god, geen heerser”. Ik laat mij, qua stijl en vorm, niet inperken door de grenzen van de burgerlijke media. Nog minder moet ik weten van de vele grenzen die de architecten van ‘onze’ kapitalistische, patriarchale samenleving uitzetten om ons binnen de lijntjes te laten lopen. Nationalisten, seksisten en dierenbeulen zullen in mij, alleen een vijand kunnen vinden. Weg ook met de grenzen van het fatsoen, als het gaat om Pims blazoen!

Ach, noem mij maar gerust een antikapitalist of een antifascist. Zelf noem ik me liefst een anarchist. Voor grond en vrijheid wil ik strijden, mij van het dagelijkse juk bevrijden. Absoluut is dan ook mijn drang om tot duidelijke analyses te komen. De vaagheid heerst alom, het denken staat krom. een duidelijke taal ten dienste van een duidelijke strijd! Samen strijden, samen dromen, samern klappen krijgen. Samen schrijven, tot we ze samen van hun sokkel verdrijven. Mijn schrijfsels zijn dan ook niet meer dan een megafoon voor de kreten van de slachtoffersters van de postideologische ratatouille die ons dagelijks de strot wordt ingeduwd.

Met jouw steun ga ik op regelmatige basis op zoek naar de betekenis van individuele en collectieve vrijheid, economische en politieke gelijkheid, en internationalistische solidariteit.

Dat uw bijdrage in deze zoektocht meer dan welkom is, lijkt me vanzelfsprekend. Dit alles in blijheid, tot het me teveel wordt. Neen, elke arrogante zak geef ik een koekje van eigen deeg en de doorwinterde stalinist en fascist geef ik met één pennentrek de doodssteek. Maar wees gerust, tegenover het wapengeknetter van de heersers ‘onzer’ wereld neemt mijn geschreven geweld vaak prozaïsche vormen aan.

Oh, ik weet dat u mij weinig geloofwaardigheid gunt, een eeuw van socialistisch verraad en stalinistische perversiteiten laten duidelijk diepe wonden na. Maar ik weiger te kiezen tussen het zelfvoldane nihilisme, de apathie en het zogenaamde reformisme. Groen, geel of rood, het kapitaal omhelst ze allemaal! Laat u dus toch maar eens gaan en neem me vast, lees me, verorber me; en ge zult zien: nog nooit heeft een onafhankelijke gazet zoveel verzet!

Revolutionaire groetjes,
Het schrijversterscollectief De Nar.

De Nar
PB136, 3000 Leuven3
(enkel adres vermelden; geen naam!)
0475/227 365
info@denar.be

Anarchistische Bond
pb 136, 3000 Leuven3
(enkel adres vermelden; geen naam!)
0485/168 362
bond@zelfbeheer.be
www.anarchie.be/bond

Deadlines en verschijning

De uiterste inzenddatum voor inhoudelijke stukken is telkens de 15de van de maand die de publikatie voorafgaat. De Nar ligt dan in de eerste week van de maand bij de verdeelpunten of in je bus. Stukken krijgen we het liefst elektronisch aangeleverd, maar op papier in de postbus kan ook.

Distributienetwerk in opbouw!

Ken je mogelijke verdeelpunten of wil je De Nar mee uitdelen op betogingen, in je vriendenkring, culturele centra, cafés, doplokalen, buurthuizen of publieke toiletten, help ons dan bij het verdelen van onze net verachtvoudigde oplage. Je hulp is broodnodig en je verdient er een standbeeld mede op een pleintje naar keuze - na de revolutie welteverstaan :)

Verzending en verdeling

Dankzij donaties is De Nar gratis. Je kunt haar op-pikken op een van de ruim 120 verdeelpunten (zie www.denar.be). Is er nog geen verdeelpunt in je buurt, contacteer ons. Wil je haar thuisgestuurd krijgen, dan rekenen we je verzendkosten aan: één euro per zending voor 1 ex. Voor meerdere Narren, vind je hieronder de prijzen per jaar (11 of 12 nummers):

AANTAL :	België	Europa
1	12	18
2 - 3	18	24
4 - 9	24	48

Prijzen kunnen veranderen als De Nar dikker of de port duurder wordt.

Betaal het overeenkomstige bedrag op **rek.n° 068-2050689-39 (IBAN: BE13 0682 0506 8939, BIC: GKCCBEBB)**. Vermeld hoeveel ex. je wil. Je krijgt dan een portkrediet dat bij elke verzending daalt.

Je type abo en het resterende bedrag kun je controleren op je verzendetiket: linksboven vind je de betaaldatum en daarna je krediet (vb 12/03 5 betekent dat je betaalde in dec. 2003 en nog 5 euro overhebt, staat er 0 dan moet je bijbetalen om je Nar nog te krijgen). Geef je meer dan de bedragen uit de tabel, dan beschouwen we dat stuk als een gift (bedankt!); op je etiket verschijnt dan het (lagere) bedrag uit de tabel. Ben je iemand die banken haat (een gevoel dat we voluit delen), kies dan voor een vaste maandelijkse opdracht van minimaal 1 euro: één keer gaan en nooit meer... Is je adres anders dan dit van de rekening: vermelden! Of beter nog: steek één briefje op de bus met een flinke financiële aderlating richting PB80, 3000 Leuven3 - waarvoor dank!